



GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2011. ■ GODIŠTE V ■ BROJ 29 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Drinske mučenice proglašene blaženima
Biskupijski dan prigodom 14. obljetnice
uspostave Požeške biskupije
Slavlje sv. Terezija Avilske u Požegi
Blagoslov obnovljene crkve sv. Terezije
Avilske u Novoj Gradiški
Učitelji Katoličke osnovne škole iz Osla
posjetili Požegu
Požeški župnik msgr. Vjekoslav Marić
proslavio dijamantnu misu

17

ŽIVOT MLADIH

Požeška biskupija dodijelila 75 stipendija

19

BRAĆA NAŠA POTREBITA

Bezizlazna situacija obitelji Zec iz Doljana

20

OBITELJ

S vjerom u Boga lakše je proći
kroz sve nedaće u životu

23

SPORTSKI KUTAK

Nevio Berdi, kapetan NK Slavonske i jedan od
najboljih požeških sportaša

24

DUHOVNA MISAO

Fra Zlatko Papac

26

KRŠTENJA

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

*Prvi puta proslavljen
spomendan utemeljitelja
Požeške biskupije*

(str. 10)

BLAŽENIMA PROGLAŠENE DRINSKE MUČENICE MEĐU KOJIMA JE I S. JULA IVANIŠEVIĆ IZ ŽUPE STARO Njihovo je mučeništvo potvrda da su svoj život gradile

Pripremili: Goran Lukić, Ljiljana Marić i IKA



Za vrijeme svečanog euharistijskog slavlja u Olimpijskoj dvorani Zetra u Sarajevu je 24. rujna blaženom proglašena s. Jula Ivanišević iz župe Staro Petrovo Selo. Zajedno sa s. Julom, prvom blaženicom Požeške biskupije i Slavonije, blaženima su proglašene i njezine četiri susestre, poznate pod zajedničkim nazivom Drinske mučenice. Na misnom slavlju sudjelovao je oko 18.000 vjernika među kojima je bilo i oko tisuću vjernika Požeške biskupije, najviše iz njezine rodne župe Staro Petrovo Selo, predvođenih biskupom dr. Antunom Škvorčevićem koji je u kolovozu uputio poziv svim vjernicima da se pridruže ovom povijesnom slavlju za našu biskupiju. U pozivu među ostalim biskup je kazao: „Radosni smo i ponosni što je Bog izabrao jednu osobu iz naše sredine, odgojenu u našoj vjerničkoj obitelji, te ju snagom svoga Duha osposobio da mu mučeništvom posvjedoči vjernost i bude ugrađena u duhovne temelje naše mjesne Crkve. Uzdignućem s. Jule na oltar blaženih bit će na svoj način počašćena ljubav i žrtva svih drugih naših

mučenika, kao i onih koji u obiteljskom i javnom životu svjedoče svoje opredjeljenje i vjernost evanđeoskim vrijednostima, doprinoseći duhovnoj čvrstini hrvatskog društva.“ Uz biskupa i vjernike u Sarajevu je hodočastilo i dvadesetak svećenika iz naše biskupije, sjemeništari i bogoslovi te članovi Udruge osoba s invaliditetom Požege i Požeško-slavonske županije.

Vjerne uz cijenu života

Slavlje je predvodio izaslanik pape Benedikta XVI., prefekt Kongregacije za proglašenje svetih kardinal Angelo Amato. U koncelebraciji misnog slavlja bili su vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini nadbiskup Alessandro D'Errico, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Mario Roberto Cassari i apostolski nuncij u Kuvajtu, Bahrainu, Kataru, Arapskim Emiratom i Jemenu te apostolski delegat na Arapskom poluotoku nadbiskup Petar Rajić. U misi beatifikacije suslavali su i svi biskupi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, potom biskupi Hrvatske biskupske konferencije među kojima je bio i naš biskup dr. Antun Škvorčević, bilo je i biskupa iz Crne Gore, Makedonije, Slovenije, Mađarske i Albanije. U koncelebraciji je bilo i tristotinjak svećenika među kojima je bilo i dvadesetak svećenika iz naše biskupije.

Pozdravljajući sve nazočne, kardinal Puljić posebno je pozdravio članice Družbe kćeri Božje Ljubavi okupljene s tri kontinenta na čelu s vrhovnom poglavaricom

s. Lucynom Mroczek iz Rima i provincijalnom glavaricom iz Zagreba s. Elvirom Tadić. Nakon uvoda u misu, uslijedio je obred proglašenja Drinskih mučenica blaženim. Kardinal Puljić kratko je predstavio njihove živote. Istaknuo je kako se glas o tim hrabrim sestrama i o njihovoj vjernosti do mučeništva proširio nadaleko još za vrijeme Drugoga svjetskoga rata sve do danas pod imenom 'Drinske mučenice'. Postupak za njihovo proglašenje blaženima otvoren je u središtu Vrhbosanske nadbiskupije u Sarajevu 4. prosinca 1999. kako ne bi pale u zaborav one koje su na tako herojski način posvjedočile za Krista i za svoje zavjete. Njihovo je mučeništvo najuvjerljivija potvrda da su svoj život gradile na Stijeni koja je Krist i na vrijednostima kojima su ostale vjerne i uz cijenu života. Njihova prolivena krv govori dokle seže ljubav, istaknuo je kardinal Puljić. U siječnju 2011. godine papa Benedikt XVI. ovlastio je Zbor za proglašenje svetih u Rimu da proglasi dekret o mučeništvu službenica Božjih Drinskih mučenica koje su prve blaženice Družbe sestara Kćeri Božje Ljubavi: s. Jule Ivanišević, s. Berchmane Leidenix, s. Krizine Bojanc, s. Antonije Fabjan i s. Bernadete Banja. Ovo je veliki dar milosti Vrhbosanskoj nadbiskupiji i Družbi kojoj su pripadale, kao i njihovim nad/biskupijama i rodnim župama gdje su krštenjem urasle u mistično tijelo Kristovo, rekao je kardinal Puljić.

Slavna stranica Crkve

Nakon svečanog proglašenja blaženima, vicepostulatorica kauze s. Ozana Krajačić otkrila je sliku novih blaženica koju je izradio akademski slikar Ante Mamuša.

Kardinal Puljić uputio je riječ zahvale Svetom Ocu preko izaslanika kardinala Angela Amata u svoje ime i u ime Družbe te u ime svega naroda Božjega što se udostojao ubrojiti ih među blaženice. Uslijedila je procesija u kojoj su na oltar pod sliku novih blaženica doneseni predmeti zaostavštine Drinskih mučenica u nedostatku pravih moći.

Tijekom mise, misna čitanja čitana su na jezicima novih blaženica: hrvatskome, slovenskom, njemačkom i mađarskom, a čitačima bila je i Katarina Aladrović-Slovaček iz Požeške biskupije, iz župe sv. Nikole biskupa u Pleternici. Potom je uslijedila homilija kardinala Amata koji je istaknuo da je mučeništvo pet sestara družbe Kćeri Božje Ljubavi tragična, ali slavna stranica Crkve katoličke u plemenitom narodu Bosne i Hercegovine.



PETROVO SELO

na Stijeni koja je Krist

Njihova pobjeda ima značenje mučenika prvih stoljeća, kada su poganski idoli zahtijevali nevine žrtve za nastavak svoga prolaznog i nesigurnog postojanja. Podsjetio kako ubojice nisu vodili računa o njihovom redovničkom posvećenju, niti o njihovoj ustrajnosti u ljubavi i predanju bližnjima. Osljepljeni protukatoličkom mržnjom i njihovim beskonačnim egoizmom, počinise pokolj ove grupe nemoćnih, ali neukrotivih žena. Sestre, budući da se nisu htjele podvrgnuti neurednoj volji ratnika, pokušavaju pobjeći da bi obranile dostojanstvo svoga posvećenja.

Trgnimo se iz letargije

– Povjesničari podsjećaju da je prošlo stoljeće bilo stoljeće mučenika. Progoni u raznim europskim zemljama i u svijetu proizveli su mnoštvo herojskih svjedoka vjere. Crkva pozna i veliča te svoje neustrašive sinove i kćeri. Nikada kao danas, Crkva katolička crkva je mučenika, ovih Kristovih svjedoka koji daruju svijetu izvanredni spektakl ljubavi i praštanja, ljubavi koja ljubi i moli za neprijatelja. Povijest Drinskih mučenica može izgledati kao primjer ljudi poniznih, koji ostaju i uvijek podliježu, pobijedjeni i poraženi. Ali u stvarnosti, to je pet redovnica koje su svojom čvrstom i blagom ustrajnošću pobjednice, zla i njegove zatorne snage. Upravo je ustrajnost koja čini pravu povijest čovječanstva – rekao je u propovijedi kardinal Amato. I danas je moguće, dapače nužno, živjeti i svjedočiti riječ Isusovu u svijetu koji možda materijalno ne ubija, ali malo pomalo širi zarazu našeg uma i našeg srca otro-

vima površnosti, vjerskom indiferentnošću, verbalnim nasiljem. „Svijet mučenika“ je poziv da se trgnemo iz letargije i reagiramo onim nepobjedivim duhovnim oružjem, koje je vjera i ljubav, poručio je prefekt Kongregacije za proglašenje svetih na misi beatifikacije u Sarajevu. Nakon molitve vjernika na oltar su prinšeni darovi među kojima je bio i kalež koji su donijeli Lucija Akmačić i Tomislav Ivanišević iz Godinjaka, rodnoga sela s. Jule.

Samoprijegorno služenje

Nakon popričesne molitve, riječ zahvale za čin beatifikacije uputila je vrhovna glavarica Družbe kćeri Božje Ljubavi s. Lucyna Mroczek. – Beatifikacija naših sestara Mučenica milosni je dar ne samo našoj Družbi i ovoj mjesnoj Crkvi, nego cijeloj Crkvi. Karizmu naše Družbe: ljubav nevidljivoga Boga činiti vidljivom svim ljudima, koju nam je u svetu baštinu ostavila naša Utemeljiteljica, službenica Božja Majka Franziska Lechner, svaka je od njih ostvarivala, daleko od doma i domovine, konkretnim djelima ljubavi prema svima potrebitima, bez obzira na njihovu nacionalnu i vjersku pripadnost. Zato su primjer vjernosti redovničkome posvećenju i karizmi, odanosti Crkvi, nesebičnoga i samoprijegornoga služenja dobrobiti bli-



žnjega – rekla je s. Lucyna Mroczek te sveštovatelje blaženih Drinskih mučenica pozvala da se utječe zagovoru blaženica, da se, poput njih, ne boje živjeti vjerno Bogu i Evanđelju, svjedočeci u konkretnosti života odlučnost za dobro, za pomirenje i praštanje, za izgradnju Božjega kraljevstva u obiteljima, u društvu, među narodima.

Misno slavlje u dvorani Zetra animirao je zbor sastavljen od 1200 pjevača među kojima su pjevale i sestre iz Družbe kćeri Božje Ljubavi iz Pleternice.

Hodočasnici iz župa Kaptol, Vetovo i Kutjevo nakon mise beatifikacije pohodili sarajevsku Katedralu

U Požegi slavljena misa zahvale za nove blaženice

Uzor za suvremene hrvatske okolnosti

U nedjelju 25. rujna, dan nakon što su u Sarajevu proglašene blaženima Drinske mučenice, među kojima je i s. Jula Ivanišević podrijetlom iz naše biskupije, u požeškoj crkvi sv. Lovre biskup Antun Škvorčević predvodio je zahvalno misno slavlje. U pozdravu je vjernicima istaknuo značenje prve proglašene blaženice iz naše biskupije. Spomenuo je kako bl. Jula svjedoči među ostalim važnost obiteljskog vjerničkog odgoja kojega je bila dionik u svom rodnom Godinjak-u u župi Staro Petrovo Selo. Na temelju toga i takvoga odgoja duhovno je rasla u redovničkoj zajednici Družbe kćeri Božje Ljubavi i dosegla vrhunac u mučeništvu, činu potpune vjernosti i predanosti Bogu.

Biskup je potaknuo nazočne da zahvale Bogu za dar nove blaženice i mole da naše obitelji budu vjerne Bogu i odgajaju mlade naraštaje u duhu evanđeoskih vrijednosti. Preporučio je

u molitvu i nazočne bogoslove, kandidate za đakonat te svećeničke aspirante iz Požeškog kolegija da i oni ostanu vjerni na putu kojim su krenuli.

U homiliji biskup je na temelju nedjeljnih biblijskih čitanja progovorio o slobodi, savjesti i osobnoj odgovornosti u skladu s kojom svaki čovjek treba djelovati i potvrđivati se u svom dostojanstvu. Naglasio je kako su se ljudski gledano slabe redovnice u teškim okolnostima II. svjetskog rata, kad su progovorile ljudska zloća i pokvarenost, pokazale duhovno jakim te su do kraja ostale vjerne svojoj savjesti i radije išle u smrt nego da je pogaze. U njima se očitovala Isusova pobjeda nad zlom i smrću kao залог konačne sudbine svijeta, zaključio je biskup. Nove je blaženice stavio za uzor kako valja i u suvremenim hrvatskim okolnostima djelovati s istih duhovnih polazišta, koja su temelj zdravog

društva. Povjerio je bl. Juli da moli za dobro vjernika svoje Biskupije i za duhovnu snagu svoje domovine. Na svršetku slavlja otpjevan je himan *Tebe Boga hvalimo* koji je biskup zaključio molitvom novim blaženicama.



OBITELJ BLAŽENE JULE IVANIŠEVIĆ IZ GODINJAKA

Posebna je milost i čast imati blaženicu u svojoj obitelji

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Ovo je velika stvar za našu župu, selo, a posebno za našu obitelj. Nismo još svi ni svjesni koliko to znači. Sada je cijeli svijet čuo za nas. Teško mi je i opisati ono što osjećam u svojoj duši jer imati blaženicu u obitelji posebna je milost i čast. Malo je takvih koji to mogu doživjeti – ističe 61-godišnji Vinko Ivanišević, pranećak časne sestre Jule Ivanišević koja je krajem rujna u Sarajevu proglašena blaženicom zajedno još s četiri svoje susestre.

Zvali su je „dobra sestra Julia“

Prva slavonska blaženica rođena je u mjestu Godinjak, župa Staro Petrovo Selo, 25. studenog 1893. godine kao prvo od jedanaestero djece u obitelji. U Družbu kćeri Božje ljubavi stupila 1914. godine.

Živjela je i radila u nekoliko samostana u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, a od 1932. godine bila je poglavarica samostana na Palama gdje je ostala sve do svoje mučeničke smrti u prosincu 1941. godine. Zbog njezine dobrote i osjećaja za svakoga nevoljnika zvali su je „dobra sestra Julia“. Kada su četnici početkom prosinca 1941. zapalili njihov samostan, njih pet sestara su zarobili i povelili do Goražda gdje su ih smjestili u jednu sobicu vojarne. U noći 15. prosinca četnici su ušli u njihovu sobu kako bi ih silovali. Međutim, one su skočile kroz prozor, a zatim su ih onakve polomljene četnici zaklali i bacili u Drinu. Zbog toga nose zajednički naziv: Drinske mučenice.

Prateta ju jedina vidjela živu

Vinko Ivanišević koji je sa svojom župom ovoga proljeća prošao putem Drinskih mučenica ističe da je taj njihov petodnevni hod po snijegu i studeni u dužini od 100 kilometara po Romaniji moralo biti nešto strašno teško i naporno jer su bile slabo odjevene. Na mjestu njegove kuće sve do 1978. stajala je rodna kuća sestre Jule u kojoj se rodio i Vinko i njegova braća i sestre, od kojih je još živ brat Antun te 81-godišnja sestra Kata Pospišil. Ona je jedina vidjela svoju pratetu, i to godinu dana prije njezine mučeničke smrti. Bilo je to u ljeto 1940. godine. Sestra Julia je nekim poslom išla u Nje-

mačku te je mome tati napisala pismo da će se po povratku svratiti do nas. Tata ju je sa željezničke stanice dovezao kolima. Tada sam imala deset godina. Mami je tada dala jedan medaljon da dade meni kada mi bude najteže. Od nje sam dobila i raspelo koje je visilo na krunici kojom su bile opasane. Ostavila nam je tada i maramu te suknju koju mi je poslije mama prepravila. U njoj su se poslije moja djeca pričesćivala. Sve te stvari što sam imala od svoje pratete, sestre Jule, dala sam njezinoj Družbi i to su stavili u spomen-sobu – prisjeća se Kata.

Željela služiti Isusu

Kata se sjeća kako se u njezinu roditeljskom domu pričalo da je sestra Julia prije nego što je otišla u samostan bila vrlo pobožna. Uvijek je govorila da želi služiti Isusu. Međutim, mama ju nije pustila da ode jer se teško razboljela pa ju je trebalo služiti. Zato je u samostan otišla tek nakon majčine smrti. - Bila je vesela. Oko nje su se uvijek okupljale curice i kada bi se zatekli sa stadom na pašnjaku, a zvonilo je zvono, ona je uvijek predvodila molitvu, a to je činila i u kapelici. Nakon njezine smrti uvijek smo u obitelji svi molili molitvu koja je ona molila – kaže Kata, ponosna i na sestru Julu i na njezinu sestru Anku, koja je postala redovnica, i na još sedam časnih sestara iz obitelji Ivanišević. Cijela obitelj sada se posebno moli s. Julu i ostalim Drinskim mučenicama.

Pripreme župe

Župa sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu, a posebno filijala Godinjak, za proglašenje s. Jule blaženom počeli su se, kaže njihov župnik preč. Antun Prpić, pripremati prije nego što su i znali za datum beatifikacije. Župnik je već kroz četiri nedjelje došašća prošle godine župljane na svakoj misi upoznao sa životom s. Jule i ostalih njezinih susestara. Tako su već na prvu nedjelju došašća, najbližu njezinu krštenju 26. studenog, slavili spomendan krštenja. Na mjestu gdje je stajala njezina obiteljska kuća, a u kojoj sada živi njezin pranećak Vinko Ivanišević, stavljen je spomen-ploča na kojoj piše da se tu rodila Kata Ivanišević, koja je nosila redovničko ime s. Julia. Uoči same beatifikacije u župi je trajala sedmodnevna priprava, prva četiri dana u župnoj crkvi u Starom Petrovu Selu, a ostala tri dana u kapeli u Godinjaku.

Pranećaci s. Jule,
Vinko Ivanišević
i Kata Pospišil



ČETRNAESTA OBLJETNICA USPOSTAVE POŽEŠKE BISKUPIJE

Crkva se ne smije poistovjećivati s ljudskom slabošću i grješnošću



Prigodom četrnaeste godišnjice uspostave Požeške biskupije, 27. rujna, kada se liturgijski slavi obljetnica posvete katedrale, biskup Antun Škvorčević, okružen s dvadesetak svećenika među kojima i članovima Stolnog kaptola, djelatnicima u središnjim biskupijskim ustanovama te gradskim župnicima, prevodio je u požeškoj katedrali svečano euharistijsko slavlje. Na njem je sudjelovala i australska veleposlanica u Republici Hrvatskoj Beverly Mercer, konzul Republike Hrvatske u Melbourneu u Australiji dr. Antun Babić te požeško-slavonski župan Marijan Aladrović.

Duhovna izgradnja

U pozdravnoj riječi biskup je podsjetio na značenje uspostave Požeške biskupije i uzdignuće župne crkve sv. Terezije Avilske na čast katedrale te na obljetnicu njezine posvete. Pozvao je vjernike da zahvale Bogu za dar Biskupije i za dobra koja primaju po njezinu služenju te da u taj čin uključe i s. Julu Ivanišević, prvu blaženicu s područja Požeške biskupije, čija je beatifikacija proslavljena u Sarajevu tri dana prije ovoga požeškoga slavlja.

U homiliji biskup je istaknuo kako zna-

kovi ponovne gospodarske recesije pokreću promišljanja i razgovore o rastu i padu bruto dohotka u Hrvatskoj na kojem se temelji njezin napredak. Spomenuo je kako bi valjalo upravo u toj situaciji pažljivo poslušati i razumjeti Isusa koji u naviještenom evanđelju susreće Zakeju, carinika s visokim bruto dohotkom, ali malena rasta. Zakejev fizički nizak stas, dodao je, bio je povod Isusu da progovori o čovjekovu duhovnom rastu, o kojemu ovisi i pravo vrjednovanje gospodarskog rasta i da pomogne Zakeju kako bi obraćenjem izrastao u veliku osobnost. Biskup je istaknuo da sv. Pavao otkriva Efežanima kako je u Isusovoj osobi, po ljubavi koja je pobijedila smrt, moguća čovjekova izgradnja i rast do mjere za kojom čeznemo. Rekao je da se upravo u Isusu Kristu po služenju Katoličke crkve tijekom 13 hrvatskih stoljeća događala snažna duhovna izgradnja i rast u brojnim jednostavnim, ali Bogu vjernim ljudima i obiteljima, po čijoj smo duhovnoj čvrstini pobjeđivali i onda kad nam je bruto dohodak bio jako malen.

Živa zajednica

Biskup je podsjetio kako je Crkva zajednica koja se izgrađuje i raste djelovanjem Duha uskrslog Gospodina i koja se

takvom očituje i ostvaruje prvenstveno kad se vjernici okupljaju na euharistijsko slavlje i da crkva kao zgrada služi ostvarenju i očitovanju Crkve kao žive zajednice. Pozvao je nazočne da, svjesni toga, ne poistovjećuju Crkvu s ljudskom slabošću i grješnošću, kako to znaju namjerno ili slučajno činiti oni koji joj ne pristupaju vjerničkim očima i ne prepoznaju njezinu bit. Potaknuo ih je da snažnim opredjeljenjem vjere nastoje surađivati s Isusom Kristom u svojoj biskupiji kako bi ih on očistio od slabosti i grijeha ugrađivao u svoj živi organizam Crkve te bi u njem rasli do punine koju samo on može darovati. U tom duhu čestitao je 14. obljetnicu uspostave Požeške biskupije.

Nakon popričesne molitve biskup je predvodio molitvu za Požešku biskupiju. Potom je prepošt Stolnog kaptola msgr. Josip Devčić u ime svećenika i vjernika čestitao biskupu 14. obljetnicu njegova biskupskog ređenja i uspostave Biskupije. U ime Katoličke osnovne škole u Požegi čestitku je biskupu uputila učiteljica Barbara Šipura i učenica trećeg razreda Petra Kordić.



Dvije knjige o voćinskom Svetišu

Prigodom završetka radova na rekonstrukciji voćinske crkve i njezine posvete Požeška biskupija je izdala dva naslova iz pera biskupa Antuna Škvorčevića: Obnovljena crkva i Svetište Gospe Voćinske te Svetište Gospe Voćinske. Prva knjižica na kratak način predstavlja obnovljenu crkvu i prikazuje njezine povijesne i kulturne znamenitosti te djela suvremenih umjetnika koja se u njoj nalaze. Knjižica može poslužiti kao vodič pri razgledavanju crkve. Druga knjiga pod naslovom Svetište Gospe Voćinske na 122 stranice uvodi čitatelja u burnu povijest grada Voćina, značajnog srednjovjekovnog mjesta u središnjoj Hrvatskoj, opisuje sudbinu gotičke crkve Majke Božje u Voćinu, sudbinu tog najvrjednijeg vjerskog i kulturnog zdanja u središnjoj Hrvatskoj iz 15. stoljeća, daje povijest svetišta u kojem se oko Marijina lika iz 18. stoljeća i danas okupljaju brojni hodočasnici.

Knjiga tekstom i s više od stotinu fotografija dočarava ljepotu i snagu gotičke arhitekture crkve, urešene djelima suvremenih umjetnika. Može se naručiti kod Biskupskog ordinarijata u Požegi po cijeni od 100 kuna a mala knjižica po cijeni od 9 kuna. (I. I.)

BISKUPIJSKI DAN PRIGODOM 14.OBLJETNICE USPOSTAVE POŽEŠKE BISKUPIJE

Nevolje koje proživljavamo u Hrvatskoj

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



U prigodi 14. obljetnice uspostave Požeške biskupije u Požegi je 1. listopada održan Biskupijski dan na kojemu su sudjelovali svećenici, đakoni, redovnici, vjeroučitelji, bogoslovi, sjemeništarci, voditelji povjerenstava te predsjednici katoličkih udruga. Zborovanje je počelo u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje se nazočnima obratio biskup dr. Antun Škvorčević. Biskup je podsjetio kako je utemeljenje i uspostava Biskupije prije 14 godina bio velik događaj koji je vrijedan pamćenja i spomena jer se tim činom započela ostvarivati i očitovati jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva u Požeškoj mjesnoj Crkvi.

Četiri važna događaja

– Želio bih danas zajedno s vama zahvaliti Bogu što je na različite načine tijekom minule pastoralne godine posvjedočio da nam je dobar, da je s nama na putu u ovom trenutku naše osobne, crkvene i

narodne povijesti – kazao je biskup i izdvojio četiri važna događaja kao svjedočanstvo posebne Božje milosne blizine. To je proglašenje blaženim pape Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije, zatim pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj, završetak izgradnje i posveta župne i svetišne crkve u Voćinu i završetak Godine Gospe Voćinske te proglašenje blaženom s. Jule Ivanišević koja je rod i plod vjere njezine obitelji u Godinjaku u župi Staro Petrovo Selo te su po toj prvoj blaženici s područja Požeške biskupije na svoj način uzdignuti pred naše oči i počašćeni brojni drugi mučenici, prvenstveno svećenici, žrtve vjernosti Bogu i svome narodu, rekao je biskup.

Zahvalnost Bogu i suradnicima

– Spomenuti događaji i redoviti život Crkve u našim župama ne bi se mogli ostvariti bez vašeg svećeničkog, đakonskog, redovničkog, vjeroučiteljskog, bogoslovskog i sjemeništarskog nastojanja i suradnje ni bez onoga što čine udruge. S velikim poštovanjem izričem duboku zahvalnost svima vama koji niste – zbog nekih mogućih razloga i računa – ostali po strani, nego ste uložili svoju ljubav, darove i sposobnosti u ostvarivanje poslanja koje vam je povjereno u našoj Biskupiji, koji ste bili suradnici Božjeg djela, služitelji Isusovih otajstava, donositelji evanđeoske snage i utjehe hrvatskom čovjeku u vremenima moralne degradacije i sumnji u sve vrijednosti. Biskupijski dan poseban je trenutak u kojem smatram svojom dužnošću izraziti osobitu zahvalnost suradnicima u biskupijskim

središnjim ustanovama, ponaosob mons. Josipu Devčiću, predsjedniku Odbora za izgradnju svetišta Majke Božje u Voćinu koji je desetogodišnjim trudom pružao dragocjenu pomoć u podizanju voćinske crkve, spomen-znaka našeg trajanja na ovim prostorima, naših patnji i pobjeda. Svima vam Gospodin mnogostruko uzvratilo – kazao je biskup. Dodao je kako je Biskupijski dan prigoda da svatko od nas ispita svoju svećeničku, redovničku, vjeroučiteljsku, bogoslovsku i sjemeništarsku savjest, provjeri što je propustio učiniti zbog slabosti, nevjernosti, komotnosti, lijenosti ili kojih drugih razloga, pa Isusovo evanđelje nije moglo prodrijeti u mnoga ljudska srca i savjesti, pokrenuti ih na opredjeljenja i svjedočenje evanđeoskih vrijednosti u našem društvu.

Dar odozgor

– Sva naša sposobnost i uspjeh dar su odozgor i nezaobilazno je pitanje koliko smo ga u sabranosti, molitvi, razmatranju Božje riječi i dostojnom slavljenju svetih otajstava tražili, otvarali za njega prostore svoga duha i na to poticali vjernike. Zavapimo danas iskreno: 'Gospodine, oprosti nam' – istaknuo je biskup, nakon čega su svi nazočni ponovili isti vapaj. – I na ovom Biskupijskom danu, nastavio je biskup, nastojimo planirati i programirati, da bismo radili kao da sve ovisi o nama, i molili da nam Bog podari ono što se može ostvariti samo njegovom milošću.

Spomenuo je kako su mnogi sudionici ovogodišnjih voćinskih slavlja bili poneseni duhovnim iskustvom koje su ondje primili. Tome je, kazao je, doprinijela i dobra organizacija slavlja oko koje smo se trudili, ne zato što o nama ovisi duhovni uspjeh, nego zato što smo uvjereni da se ni Božji dar ne može dogoditi u neredu i neorganiziranosti. Zbog toga, rekao je, valja i na ovogodišnjem Biskupijskom danu razgovarati o organiziranju i planiranju pastoralnih aktivnosti.

Naglasak na župnoj katezezi

Budući da su one najvećim dijelom povezane s nastojanjem oko župne kateheze u Požeškoj biskupiji, izlaganje je održao dr. Milan Šimunović, poznati katehitičar i pastoralni teolog iz Rijeke na temu „Prenošenje vjere u duhu nove evangelizacije s naglaskom na župnu katehezu”. Ukazao je na važnost župne kateheze koja se uglavnom provodi za prvopričesnike i krizmanike, a



valja proročki čitati

trebala bi obuhvatiti cijelu župnu zajednicu, ne samo djecu, mlade nego i odrasle. Podsjetio je da je za takav oblik kateheze nužno angažirati i vjernike laike koji se za to trebaju obučiti. Zatim je Mario Rašić, voditelj nedavno utemeljenog biskupijskog Pastoralnog centra, predstavio zajedničke pastoralne programe tijekom 2011./2012. Progovorio je o prijedlozima Povjerenstva za brak i obitelj, Centra „Pro vita et familia“, Povjerenstva za pastoral ministranata, duhovnih zvanja, mladih, misijskog djela, Caritasa te Povjerenstva za liturgijsku glazbu. Biskup je u zaključku istaknuo kako je svrha Biskupijskoga dana podsjetiti nas na to da naše biskupsko, svećeničko, vjeroučiteljsko poslanje nije neki privatni posao nego da nam je ono povjereno kao poslanje Crkve, koja je živi organizam uskrslog Isusa Krista, njegovo tijelo u kojem je važan doprinos i uloga svakoga pojedinog od nas poput udova na tijelu, i da je naša organiziranost i suradnja u ostvarivanju poslanja od velike važnosti kako bi organizam Crkve, zajedništvo u Duhu Svetom moglo biti živo i djelotvorno.

Ne iznevjeriti Božja očekivanja

Vrhunac Biskupijskog dana bilo je svečano euharistijsko slavlje u požeškoj katedrali koje je predvodio biskup Škvorčević. – Ova katedrala znak je zajedništva naše mjesne Crkve kojoj je po Isusovu naumu povjereno ostvarivanje apostolskog poslanja pod vodstvom i u trajnoj povezanosti s biskupom, članom zbora apostolskih nasljednika. Želimo u ovoj euharistiji zahvaliti Bogu za ono što nam daruje po našoj Biskupiji, ali još više moliti da mi, sadašnji naraštaj svećenika, redovnika i vjeroučitelja ne iznevjerimo Božja očekivanja niti očekivanja Božjeg naroda u ovom hrvatskom trenutku – poručio je biskup. Dodao je da nas spomendan svete Male Terezije podsjeća na „mali put“ kojim se ostvaruje veliko Božje djelo i poželio da nam njezin zagovor pomogne kako bismo bili duhovno snažniji i veći po onoj malenosti u kojoj je ona bila velika.

Što nam je činiti?

Biskup je započeo homiliju Isusovim riječima iz evanđelja „Slavim te, Oče, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima“ te dodao da one nisu iscrpile svoju snagu i značenje ni danas, da su izazovne i za našu situaciju, kao što su bile i za sv. Malu Tereziju. Spomenuo je kako nam valja u sasvim konkretnim osobnim, župnim i nacionalnim situacijama postavljati sebi pitanje što nam je činiti i dok nam se nude različiti svjetovni recepti, dati svoje povjerenje Isusu Kristu i njegovu putu križa, otvoriti mu prostore svoga bića da nas on zahvati svojom snagom, kojom jedino možemo vršiti poslanje što nam ga je po Crkvi povjerio.

Laicima biskupijske plakete

Biskup je naglasio da trenutačni problemi i nevolje koje proživljavamo u Hrvatskoj zacijelo valja proročki čitati kao put kojim nas Bog želi osvijestiti da ne možemo bez njega ozbiljnije krenuti prema boljoj stvarnosti. Istaknuo je kako Bog u Hrvatskoj ima u svećenicima, vjeroučiteljima i drugima svoje suradnike i da će oni poput proroka Baruha moći protumačiti narodu što mu se po Božju događa samo ako budu blizu Bogu kao on te s njime oblikuju misli i osjećaje, opredjeljenja i djelovanje, budu maleni u Isusovu evanđeoskom smislu. Jer, kad god se s Bogom radilo i gradilo, s njime i za njega djelovalo, najtočnije se i najbolje živjelo – poručio je biskup. Dodao je da je zato potrebno učiniti sve što je moguće da u Hrvatskoj ne bude nezalica koje ne znaju Boga i njegov naum, nego da što veći broj ljudi bude u sadašnjem stanju prosvjetljen Božjom riječju te djeluje Isusovom jasnoćom. Na izazov ovog trenutka, kazao je biskup, može odgovoriti samo onaj tko ozbiljno prihvati prorokov poziv: „Vratite se i tražite Boga s revnošću desetorostrukom.“ Postavlja se pitanje, nastavio je, kako biti desetorostruko revan kao svećenik, redovnica, vjeroučitelj u našim konkretnim životnim situacijama.



Zaključio je da odgovor može znati svatko od nas samo ako je trajno u proročkom dijalogu s Bogom te je zamolio svetu Malu Tereziju da nam svima pomogne svojim zagovorom da budemo tako maleni pred njegovom objavom u osluškivanju, gledanju, propitivanju, osjećanju da bismo uistinu mogli proročki djelovati. Na kraju slavlja biskup je izmolio molitvu za Požešku biskupiju, a zatim je vjernicima laicima Marijanu Marekoviću iz župe sv. Petra Apostola u Starom Gradcu, Marini Keč iz župe Svih svetih u Požeškim Sesvetama, Branki Holeš iz župe sv. Ivana Krstitelja u Crncu, Josipu Galoviću iz župe Preobraženja Gospodnjega u Bučju i Radoslavu Tokiću iz župe sv. Nikole Biskupa u Pleternici uručio biskupijsku plakatu s poveljom zahvalnosti za njihovo svjedočenje vjere i za požrtvovan rad u župnoj zajednici.

Izbori za Župna pastoralna vijeća u Požeškoj biskupiji

U nedjelju 13. studenog održat će se izbor članova Župnih pastoralnih vijeća u Požeškoj biskupiji. Prethodne nedjelje, 6. studenog, u cijeloj će se Biskupiji moliti za odgovoran i blagoslovljen izbor članova ŽPV-a. Prema odredbi Pravilnika župna pastoralna vijeća trebaju imati najmanje šest, a najviše dvadeset članova. Na prvu nedjelju došašća, 27. studenog, župnici će izabrane i potvrđene članove župnih pastoralnih vijeća predstaviti župnoj zajednici na misnom slavlju na kojem će biti nazočni i svi vijećnici potvrđeni od Biskupskog ordijarijata.



SLAVLJE SV. TEREZIJE AVILSKJE, ZAŠTITNICE KATEDRALE, GRADA POŽEGE I KATOLIČKE KLASIČNE

Danas se svi klanjanju pred znanstveni

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Prigodom svetkovine svete Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, istoimene požeške župe, Katoličke klasične gimnazije u Požegi te grada Požege, 15. listopada u požeškoj prvostolnici održano je svečano euharistijsko slavlje koje je predvodio Marin Srakić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije. U koncelebraciji je bio domaći biskup Antun Škvorčević, srijemski Đuro Gašparović i bjelovarsko-križevački Vjekoslav Huzjak. Slavlje je započelo procesijom s moćnikom svete Terezije od crkve sv. Lovre a u ophodu su bili predstavnici različitih skupina vjernika iz župa grada Požege, učenici i djelatnici Katoličke klasične gimnazije u Požegi te predstavnici gradskih ustanova i udruga, Hrvatske vojske i policije. Među sudionicima svečanosti u katedrali bio je i požeško-slavonski župan Marijan Aladrović i požeški gradonačelnik Zdravko Ronko.

Sačuvati vrijedno i dobro

Na početku slavlja biskup Škvorčević je pozdravio nadbiskupa i biskupe, članove Stolnog kaptola, pastoralne djelatnike grada i dekanata, svećenike Katedralnog arhiđakonata, redovnike, redovnice, đakone, bogoslove, sjemeništare, vjeroučitelje, vjernike župe sv. Terezije Avilske, učenike, profesore i druge djelatnike Katoličke klasične gimnazije u Požegi. „Dragi učenici, čestitam vam Dan škole, zahvaljujući vam što ste sinošnjim bdiženjem u katedrali s drugim mladima, pjesmom i molitvom otvorili duhovne prostore ovoga grada za svjetlo i snagu odozgor, koju nam svojim zagovorom posreduje sv. Terezija. Neka vas ona prati u duhovnom rastu, intelektualnoj, moralnoj i svakoj drugoj izgradnji“, poručio im je biskup uputivši svoje pozdrave i učenicima i djelatnicima Katoličke osnovne škole u Požegi te predstavnicima 75 učenika i studenata koji su dan prije u okviru

programa pripreve za svetkovinu primili biskupijsku stipendiju. Čestitajući građanima grada Požege blagdan njegove zaštitnice, biskup je zamolio svetu Tereziju da se njezinim zagovorom uz Božju pomoć u Gradu, Biskupiji i cijeloj domovini sačuva i ojača sve vrijedno i dobro što je evanđeoskim svjetlom i snagom, velikim marom i žrtvom izgrađivano tijekom mnogih stoljeća. Četiri učenika Katoličke klasične gimnazije predali su potom biskupima cvijete u znak dobrodošlice.

Uzor obnove Crkve

U uvodu slavlja nadbiskup Srakić je kazao kako u svetoj Tereziji imamo uzor za obnovu Crkve koju mi danas izgrađujemo. Čestitajući svima njezin blagdan nadbiskup je dodao da svi oni kojima je zaštitnica mogu biti ponosni zbog njezine veličine te u njoj imati nadahnuće za život i djelovanje. U homiliji nadbiskup je podsjetio na riječi pape Pavla VI. koji je, proglašavajući svetu Tereziju Avilsku naučiteljicom Crkve, kazao: „Nauk svete Terezije blista karizmama istine, sklada s katoličkom vjerom, koristi za odgoj duše, osim toga napose možemo istaknuti karizmu mudrosti koja nas potiče da razmišljamo o najprivlačnijem i najtajanstvenijem vidu učiteljstva svete Terezije, odnosno o utjecaju božanskog nadahnuća na tu čudesnu i mističnu spisateljicu.“

Znanost i tehnika obećavaju raj

Nastavio je kako se danas mnogo govori o znanosti i znanstvenicima, učenjacima i tehničarima. „Svi se klanjaju pred znanstvenikom, a o mudracima se ne govori jer izraz mudrac podsjeća na nešto jako daleko, staromodno, na nešto iz davnih vremena. Danas su nam, kažu, potrebni tehničari. To su oni koji otkrića znanosti pretaču ‘u konkretne stvari’. To je suvremeni način razmišljanja koji je stvorio ozračje u kojem znanost i tehnika obeća-



GIMNAZIJE

kom, a svijetu su potrebni mudraci

vaju raj. A nama je, naprotiv, potrebna mudrost, ali ne mudrost kao poznavanje mnogih pojmova ili poznavanje povijesti i znanje jezika. Mudrost se prije svega odnosi na životno iskustvo. To je spoznaja srca. To je iskustvo srca. Nije dovoljno tumačiti pojavu, treba iznad svega znati njezin 'moralni' *zašto*. Mudrost je razboritost. Znati povezati činjenice s duhovnim moralnim svrhama: to jest sa stvarnostima višim od samih zbivanja. Kratko rečeno, mudrost uči kako se živi i zašto se živi. Mudrost usklađuje ciljeve življenja. Ona vidi i spoznaje ne samo kako stvari mehanički funkcioniraju, nego primjećuje glas njihova poziva. Gdje znanost vidi čudo točnosti i veličine, mudrac vidi Boga – poručio je nadbiskup Srakić.

Čovjeka mudrim čini Ljubav

„A čovjekovo srce“, nastavio je nadbiskup, „mudrim čini Ljubav. Utjelovljena Ljubav je Isus Krist. Kršćanin je 'mudar' ne zato što je 'kulturalno' pripravljen, ni zato što je učen čovjek, on je 'mudar' čovjek zato što je prosvjetljen Riječju, po Duhu Svetomu. Sveta Terezija bogatstvo svoga nauka nije crpila samo iz svoje inteligencije, duhovne formacije, razgovora s velikim učiteljima teologije i duhovnosti, iz molitve, nego u njoj se mogu uočiti stanja koja su dolazila iz izvanrednog djelovanja Duha Svetoga.“

Čitati Očev naum

„Da, kršćanska mudrost dolazi od Duha i zato je dalekovidna. U svojim izborima i odlukama ne zaustavlja se samo na neposrednim ciljevima i koristi, nego se usmjerava prema najvišim i vječno probitačnim svrhama. Molimo danas na blagdan svete Terezije Avilske da steknemo znanje, ali i dar nezamjenjivoga blaga i dragocjenoga dara mudrosti kojim nas Duh Sveti prosvjetljuje da stvari oko sebe promatramo i vrjednujemo u svjetlu evanđelja i koji nam pomaže da u osobnim događajima i u događajima Crkve čitamo otajstveni i dobrotorni Očev naum“, poručio je nadbiskup Srakić dodavši kako smo bez dara mudrosti gotovo kao bez zvijezde Sjevernjače koja nas usmjerava u moralnim životnim odlukama jer je mudrost poput svjetiljke koja osvjetljava naše svakodnevne moralne odluke i vodi nas na pravi put. Pri kraju slavlja svi nazočni su molitvom posvjedočili svetoj Tereziji svoju odanost.



Potom je biskup Škvorčević zahvalio nadbiskupu Srakiću i drugim biskupima za sudjelovanje na slavlju, a četvero učenika Katoličke osnovne škole uručilo je prigodne darove koje su izradili marljivi Caritasovi volonteri župe sv. Terezije Avilske. Po završetku slavlja vjernici su pobožno obilazili oko oltara u kojem se čuvaju moći sv. Terezije, najpoznatije španjolske svete.

Država tajnica Dijana Vican posjetila biskupa i Katoličku osnovnu školu

Katoličke su škole obogaćenje obrazovnog sustava

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 23. rujna prof. dr. sc. Dijanu Vican, državnu tajnicu u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa. U njezinoj pratnji bio je Ivan Milanović Litre, savjetnik ministra. U prisutnosti ravnatelja Katoličke osnovne škole u Požegi Ivice Žuljevića biskup je razgovarao s državnom tajnicom, zaduženom pri Ministarstvu za osnovne škole, o trogodišnjem djelovanju požeške katoličke osnovne škole, o ispunjavanju obveza Ministarstva prema toj školi te o nastojanjima Požeške biskupije u ostvarivanju cjelovitog obrazovno-odgojnog procesa čiji je sastavni dio i produženi boravak djece u školi. Državna tajnica prikazala je položaj katoličkih škola u

okviru odgojno-obrazovnog sustava Republike Hrvatske i europskih standarda te je istaknula da Ministarstvo u skladu sa svojim obvezama nastoji poduprijeti njihovo djelovanje kao obogaćenje tog istog sustava. Biskup je zahvalio državnoj tajnici za njezin osobni doprinos u otvorenju i radu katoličkih osnovnih škola u Hrvatskoj u nadi da njihov broj neće ostati samo na požeškoj i šibenskoj.

Prije susreta s biskupom državna tajnica je posjetila Katoličku osnovnu školu u Požegi, gdje joj je ravnatelj Žuljević prikazao njezin rad i prostore u kojima djeluje. Na susretu s djelatnicima škole i na malom programu dobrodošlice koji su djeca priredila dr. Vican je upoznala dinamizam i posebnosti škole. (I. I.)



PRVI PUTA PROSLAVLJEN SPOMENDAN UTEMELJITELJA POŽEŠKE BISKUPIJE

Blaženi Ivan Pavao II. znak je pobjede duha u našem svijetu

Spomendan bl. Ivana Pavla II. proslavljen je 22. listopada svečanim euharistijskim slavljem koje je predvodio biskup Antun Škvorčević u požeškoj katedrali. Na slavlju je uz biskupa sudjelovao katedralni župnik, svećenici iz biskupijskih središnjih ustanova, pripravnici za đakonat, sestre redovnice te vjerni narod. Ulazna procesija zaustavila se kod pokrajnjeg oltara gdje je postavljena slika bl. Ivana Pavla II. Stojeći ispred nje biskup je pozdravio nazočne te istaknuo kako prvi put slavimo spomendan bl. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije.

Molimo njegov zagovor

– Zajedno s vama se radujem što je Bog upravo takvoga čovjeka, snažnoga duhom, postavio na početke naše mjesne Crkve, dao mu da ovdje u središnjoj Hrvatskoj započne jedno Božje djelo – naglasio je biskup te zahvalio Bogu za dar novoga blaženika i potaknuo okupljene da mole njegov zagovor kako bi mogli snagom Isusova Duha živjeti predano u zauzetosti za ono što je Božje. Biskup je k tome dodao kako je postavljenu sliku izradio akademski slikar Tihomir Lončar koji je svojom umjetničkom interpretacijom blaženikove osobe pomogao da progovori lik bl. Ivana Pavla, osvjetljen svjetlom odozgor. Blagoslovivši sliku, biskup je potaknuo sve okupljene da mole bl. Ivana Pavla II. za svoje osobno dobro, dobro svoje obitelji, Biskupije i cijele Domovine.

Zauzet za Hrvatsku

U homiliji biskup je spomenuo koliko je papa Ivan Pavao II. unio topline srca u Hrvatsku za vrijeme svojih triju apostolskih posjeta. Podsjetio je na 1979. godinu kada je u bazilici sv. Petra pred mnoštvom Hrvata posvjedočio koliko ima osjećaja za nas, što je iskazivao tijekom cijeloga svoga pontifikata, osobito u najtežim vremenima kada se zauzeo da Hrvatska bude samostalna. Dodao je da nas sada isti papa svojom očin-



skom toplinom prati iz blažene vječnosti. Danas mu želimo u Požegi reći hvala, kazao je biskup i spomenuo da izriče ujedno zahvalnost i svima koji su svojim sudjelovanjem na večerašnjem slavlju u katedrali željeli odgovoriti Ivanu Pavlu II. svojom hrvatskom i požeškom toplinom srca. Biskup se zapitao tko je papa Ivan Pavao II. i odgovorio da su ga mnogi nastojali opisati, istraživati, donijeli su o njemu puno podataka i gotovo se svi složili da je on puno više od toga. Dodao je da postoji nešto što nije dokraja uhvatljivo u njegovoj osobi jer je Božje, te je zato nemoguće tog čovjeka iscrpno opisati našim ljudskim pokušajima. Stoga se ni on ne usuđuje večeras opisivati njegov lik, nego želi dopustiti da nam Božja riječ pomogne približiti se onoj njegovoj duhovnoj dimenziji koju je blaženik izgrađivao i crpio iz te iste Božje riječi.

Čovjek velikog trpljenja

Potom se biskup osvrnuo na evanđelje u kojem Isusu dojavljuju dvije crne vijesti – jedan teški događaj uzrokovan ljudskim zahvatom; drugi prirodnom katastrofom. U prvoj su Pilatovi vojnici pobili ljude u hramu i na taj način napravili svetogrđe, a u drugoj se srušila kula u Siloamu i ubila osamnaestero ljudi. Isus odgovara proćokom jasnoćom da smrt ljudi u dvjema nesrećama nije Božja kazna nego poziv živima da se obrate. U drugoj polovini dvadesetog stoljeća i na početku ovoga silno je mnogo nevolja u našem svijetu koje uzrokuju ljudi ili priroda, spomenuo je biskup i dodao da se postavljaju pitanja kao i nekada te da smo u neprestanoj napasti

samo o zlu govoriti, zlo prepričavati. – Upravo na toj tamnoj pozadini – nastavio je biskup – pojavljuje se svijetli lik Ivana Pavla II. na kojeg se sručila negativnost svijeta, osobito kad su ga htjeli ubiti. Postao je čovjek velikog trpljenja. Nikada nije proklinjao onoga koji ga je htio ubiti, nego mu je otišao u zatvor i rekao da mu je brat, gledao ga je Božjim očima dobrote i kazao da mu oprašta. Papa trpi, ali ga nosi snaga Duha i po njemu živi. Istrgnuo se iz okova zakonitosti zla i živio u moći Duha, bio velik i snažan i onda kad je tjelesno bio najslabiji, pobijedio je i u smrti, kako to svjedoči mnoštvo ljudi koji su osjetili njegovu veličinu. Hoćemo li tu istinu primijeniti samo na papu Ivana Pavla, a mi ostati od nje daleko? – zapitao je biskup. – Slavimo bl. Ivana Pavla kako bismo od njega naučili da postoji mogućnost da svatko od nas ide putem zakona Duha. Zamislite, što će biti od Hrvatske ako svatko od nas postane i ostane žrtva zakona negativnosti, zloće, tjelesnosti, nemoći i smrti? – zapitao je biskup. Bog nam je u papi Ivanu Pavlu darovao znak kako i u ovom našem svijetu može pobjeđivati zakonitost duha, naglasio je biskup i dodao da su se mnogi, potaknuti njegovim pozivom na početku pontifikata „Otvorite vrata Kristu“ duboko povezali s Isusom Kristom i postali veliki dobrotvori čovječanstva. Biskup je pozvao nazočne da se svrstaju među takve, moleći danas da po zagovoru Ivana Pavla Kristovo svjetlo siđe u našu nutrinu i da nas ponese snaga njegova Duha. Na kraju mise biskup je pred likom bl. Ivana Pavla II. predvodio molitvu za Požešku biskupiju.



ZAREĐENA ČETIRI NOVA ĐAKONA

Suradnici Božjeg djela u svom narodu

Piše: Goran Lukić • Snimio: Duško Mirković



Upožeškoj katedrali sv. Terezije Avilske za vrijeme svečanog euharistijskog slavlja 29. listopada biskup dr. Antun Škvorčević zaređio je za đakone Tihomira Bilešića iz župe sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu, Ivicu Bošnjaka iz župe sv. Barbare u Jakšiću, Josipa Homjaka iz župe sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu i Nikolu Legca iz župe sv. Augustina Biskupa u Velikoj. Uz biskupa je na misnom slavlju koncelebriralo četrdesetak svećenika među kojima su bili članovi požeškoga Stolnog kaptola, rektor Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu i Zagrebu, poglavar iz Kolegija Družbe Isusove u Zagrebu, župnici župa iz kojih dolaze ređenici te drugi svećenici i đakoni. Na slavlju su bili i bogoslovi, sjemeništari i aspiranti iz požeškoga Kolegija te vjernici iz župa ređenika i Požege.

Radostan događaj

U pozdravnoj riječi biskup je brojne vjernike podsjetio da kandidati za đakonat dolaze iz vjerničkih obitelji i župnih zajednica koje su im pomogle da otkriju sveto zvanje, da su u višegodišnjoj sjemenišnoj formaciji i neposrednoj višetjednoj pripravi u Požegi nastojali razabrati u svojim srcima što je Isusov poziv, kako na njega trebaju odgovoriti i stoje danas pred nama da bistrinom mladenačke savjesti živom uskrslom Isusu Kristu kažu: „Evo me!“ „To je radostan događaj za koji zahvaljujemo ponajprije Isusu Kristu koji ih je pozvao, a onda i našim kandidatima koji su na poziv odgovorili“, istaknuo je biskup zahvalivši njihovim obiteljima i

svima drugima koji su ih pratili na njihovom putu. Pozvao je kandidate za đakonat da uđu u ovo slavlje budnom vjerom i raskajanom savješću, te duhovno pravo raspoloženi pristupe svetom ređenju.

Zar je Bog odbacio narod svoj?

Biskup je započeo homiliju pitanjem sv. Pavla upućenim Rimljanima, a primjenjujući ga na hrvatsko stanje: „Zar je Bog odbacio narod svoj?“ Odgovorio je da četvorica mladića koje je Bog pozvao na put svećeništva i koji mu danas odgovaraju „Evo me!“ svjedoče da nas on nije napustio te mu za to izričemo duboku zahvalnost. Podsjetio je na sljepilo kojim je Savao, pokrenut ljudskim strategijama, progonio kršćane, ali posebnim zahvatom Isusova Duha postao njegovim žarkim prijateljem i svjedokom. Tako je Pavao napustio svijet ljudskih kratkoročnih strategija i zahvata, uključio se među suradnike Božje povijesti spasenja. Biskup je istaknuo kako je ono što ljudi danas pokreću kod nas i u svijetu popraćeno određenom ranjenošću zlom i nemoći te da mi svojim zahvatima nismo u stanju dati smisao našem postojanju i djelovanju te dovesti čovječanstvo i svemir k njihovom cilju. Dodao je kako se krug naše nemoći svaki dan ispunja nekim novim nemoćima. Naglasio je da nam povijest čovječanstva svjedoči kako postoje Božji zahvati, utemeljeni u njegovu naumu, o nama ljudima i svemu stvorenom i kako je njihov pokretač velika ljubav, čiji je vrhunac u Isusovoj žrtvi na križu i njegovu uskrsnuću te jedino ona može sve privesti k cilju.

Služenje u ljubavi

– Stoga je potrebno – dodao je biskup – imati Pavlovo žarko srce koje vidi to Božje djelo. Kazao je da se strategija i moć Božje ljubavi na križu po služenju Katoličke crkve ostvarivala usred hrvatskih teških okolnosti tijekom trinaest stoljeća. „Istaknuo je da su se kandidati za đakonat našli pred mnogim izazovima današnjega hrvatskoga društva, osjetili mnoge njegove neuspjehe, ali se potpomognuti svjetlom vjere nisu svrstali biti dionici nemoćnih ljudskih strategija, nego su prihvatili Božji poziv da budu suradnici njegova djela u svom narodu. Dodao je da je Bog neopoziv u svom pozivu i daru, ali da trebamo moliti za današnje ređenike da uvijek ostanu vjerni u svom odazivu. Biskup je upitao: „Što se s njima u ovom svetom činu događa?“ Slijedeći evanđeoski navještaj, podsjetio je da je Isus svojim rođenjem u štalici i odbačenosti na križu izabrao zadnje mjesto, služenje u ljubavi, i tako nam svojom božanskom strategijom priskrbio prvo mjesto, pobjedu uskrsnuća.

Služenje drugome

„Dragi kandidati za đakonat. Po svetom đakonskom ređenju postavljamo vas na Isusovo posljednje mjesto, mjesto ljubavi, služenja drugome da biste tim putem dosegli osobni smisao i pomogli drugima da ga nađu. Želio bih da nikad ne požalite što ste izabrali Isusovo zadnje mjesto jer njegova će vas pobjednička ljubav pozvati na prvo mjesto, u pobjedu njegova uskrsnuća“, poručio je biskup ređenici.

Na kraju slavlja biskup je predmolio molitvu za duhovna zvanja, čestitao novim đakonima, njihovim obiteljima i župama te zahvalio poglavarima sjemeništa u kojima su proveli vrijeme svoje formacije.



BLAGOSLOV OBNOVLJENE CRKVE SV. TEREZIJE AVILSKE U NOVOJ GRADIŠKI

Ne zaboravimo svoj duhovni i kulturni identitet dok ulazimo u Europsku Uniju

Piše i snimio: Goran Lukić



Prigodom blagdana sv. Terezije Avilske biskup Antun Škvorčević predvodio je 16. listopada slavlje blagoslova crkve sv. Terezije Avilske u Novoj Gradiški. Grad je osnovan sredinom 18. stoljeća tijekom obnove Slavonije nakon oslobođenja od Turaka, u sklopu vojnih i drugih reformi koje je provodila austrijska carica Marija Terezija. Njezinom zaslugom izgrađena je i crkva 1765. godine. Izgradnjom velike župne crkve u Novoj Gradiški početkom 19. stoljeća crkva sv. Terezije nije više imala svoje prvotno značenje, ali je kao povijesno-kulturni spomenik ostala prepoznatljiv znak grada. Bila je zapuštena, a 1991. su je gađali pobunjeni Srbi u Domovinskom ratu. Od 1994. postupno je obnavljana izvana i iznutra uz pomoć Ministarstva kulture, Grada i Župe Bezgrješnog Začeca u Novoj Gradiški te je po završetku radova ponovo zasjala ljepota njezine kasnobarokne arhitekture u kojoj se ističe jedinstveno oblikovna kapa zvonika i skladan liturgijski prostor. Na obavljene radove podsjetio je u uvodnoj riječi župnik Perica Matanović. Biskup je u pozdravu istaknuo kako jučerašnje slavlje u požeškoj katedrali sv.

Terezije i blagoslov novogradiške crkve iste svetice povezuju povijesne okolnosti te nastojanja oko duhovne izgradnje ljudi na ovim prostorima nakon turskih osvajanja i okupacije.

Zajednički korijeni vjere

Biskup je dodao kako se u ono vrijeme zaslugom i marom brojnih javnih dužnosnika i drugih ljudi s određenom jasnoćom i odlučnošću izgrađivao naš duhovni i kulturni identitet s kojim nam je ponositi se i svjedočiti ga u trenutku ulaska Hrvatske u Europsku Uniju. Dodao je da Požegu i Novu Gradišku vežu zajednički korijeni vjere koji su se živjeli tijekom stoljeća pod zaštitom velike sv. Terezije, ali da je uzdignućem požeške svetičine crkve na čast katedrale ta povezanost postala eklezijalno još snažnija. Poželio je vjernicima Nove Gradiške da u obnovljenoj crkvi sv. Terezije po njezinu zagovoru i pomoći trajno otkrivaju čovjekovu veličinu i dostojanstvo u Bogu te da u njoj trajno duhovno rastu. Zahvalio je svima koji su pomogli obnovu crkve. Biskup je potom blagoslovio vodu i njome poškropio vjernike na spomen krštenja, a zatim crkvene zidove i predmete.

Misno slavlje nakon 17 godina

U homiliji, polazeći od naviještene svetopisamske riječi, biskup je progovorio o mudrosti pojedinih vladara tijekom povijesti, koji su s razumijevanjem za čovjeka kao duhovno biće nastojali služiti njegovoj cjelovitoj osobnoj promidžbi, izgrađujući i

crkve kao mjesta njegova duhovnog uzdizanja. Istaknuo je kako trenutačno u Hrvatskoj većina javnih dužnosnika nema dovoljno osjećaja za tu ljudsku dimenziju te je ona gotovo potisnuta s javne scene, pa i u samome Saboru. Tumačeći evanđeosku riječ „Dajte caru carevo, a Bogu Božje“, biskup je među ostalim istaknuo kako je Isus obrazložio legitimnost plaćanja poreza carevom slikom otisnutom na novcu, ali da je ujedno podsjetio kako je u ljudsko biće utisnuta Stvoriteljeva slika te da on pripada Bogu. Dodao je da je čovjek upravo zbog svoje najdublje povezanosti s Bogom nesretan dok se s njime ne susretne u dubini svoje jedinstvene i neponovljive osobe te živi posvemašnju oslonjenost na njega i predanje poput sv. Terezije, koja je znala ponavljati: Samo je Bog ljudskom srcu dovoljan. Zamolio je sv. Tereziju da u novogradiškoj crkvi pomogne vjernicima uzdizati dušu Bogu i u njem pronalaziti svoju sreću. Prije prinosa darova blagoslovio je oltar na kojem je prvi puta nakon sedamnaest godina slavljena sveta misa.

Crkva će služiti prvenstveno molitvenim zajednicama novogradiške župe te za održavanje koncerata sakralne glazbe na obnovljenim orguljama, a sakristija za izložbe sakralnog slikarstva.



Poljaci u Starom Petrovom Selu slavili spomendan bl. Ivana Pavla II.



Na blagdan bl. Ivana Pavla 22. listopada u Starom Petrovu Selu boravili su predstavnici poljske nacionalne manjine u Hrvatskoj. Suradnju je inicirala predsjednica poljske nacionalne manjine u Zagrebu Walentyna Lončarić, povezujući se s nekoliko obitelji iz Starog Petrova Sela, čiji su predci došli iz Poljske. Domaćin susreta bila je Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića. Program je počeo misnim slavljem u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog koje je predvodio župnik preč. Antun Prpić. On je podsjetio kako je blagopokojni papa, veliki prijatelj hrvatskoga naroda, utemeljio Požešku biskupiju, u kojoj je

i staropetrovoselska župa. Budući da su župa i škola 22. listopada obilježile zajedno Dan zahvalnosti za Božja dobročinstva i plodove zemlje, svi su zahvalili za darove prirode, ali i za nedavno proglašenje blaženima Drinskih mučenika, među kojima je i bl. s. Julia Ivanišević, rođena i krštena u ovoj župi. Prinosne darove, uz domaćine, do oltara su donijeli i gosti u poljskim narodnim nošnjama. Župnik ih je posebno pozdravio, a oni su svetu misu upotpunili svojim pjevanjem na poljskome jeziku. U pjesmi *Krist na žal* spojili su se glasovi na hrvatskome i poljskome jeziku. (Vi. M.)

BLAGDAN SV. MIHAELA ARKANĎELA U STAROJ GRADIŠKI

Zlo koje se ovdje događalo ne određuje našu sudbinu nego Isus Krist

Piše i snimio: Goran Lukić

U Staroj Gradiški na blagdan zaštitnika župe sv. Mihaela Arkandela 29. rujna biskup Antun Škvorčević predvodio je svečano euharistijsko slavlje u novoizgrađenoj crkvi. Uz biskupa u koncelecijaciji su bili svećenici Novogradiškog dekanata, a među ostalima na misi je sudjelovao i načelnik Općine Veleimir Paušić te članovi Općinskog vijeća. Nakon riječi dobrodošlice župnika Mate Rukavine, biskup je pozdravio okupljene i podsjetio kako smo se sabrali na blagdan svetih arkanđela u Staroj Gradiški da upravimo svoj pogled prema nebu te razbistrimo i osnažimo sve ono što je ljudski nemoćno i ograničeno.

Andeli su posebna Božja stvorenja

„Želimo danas moliti da zlo koje se događalo u Staroj Gradiški, osobito u zatvoru nakon II. svjetskog rata i u nedavnom Domovinskom ratu, i sve teškoće koje trenutačno proživljavamo ne odrede našu sudbinu, nego Isus Krist, pobjednik nad zlom i smrću“, naglasio je biskup. Pozvao je nazočne da otvore svoja srca za njegovu prisutnost i omoguće da ih zahvati snaga njegova Duha.

Biskup je u homiliji kazao kako nas stanoviti javni dužnosnici svakodnevno uvjeravaju da u Hrvatskoj nije dobro i da će biti bolje. „Iz kojih mogućnosti?“ upitao se biskup i dodao kako se neki pomaci mogu ostvariti ljudskim nastojanjem, ali da ono što mi očekujemo nadilazi naše sposobnosti. Kazao je da nas današnji blagdan podsjeća da je Bog stvorio čovjeka i da je on u svom identitetu i u svim svojim nastojanjima duboko vezan za njega.

„Ujedno nam današnji blagdan stavlja pred oči“, nastavio je biskup, „da postoje i druga Božja stvorenja s kojima smo povezani, a posebno mjesto među njima imaju anđeli, duhovna bića najbliža Bogu koja stoje pred Bogom licem u lice i gledaju slavu njegovu. Njihovo je poslanje donositi Božju blizinu nama ljudima te nam trajno dozivati u svijest kako Bog želi iz svojih mogućnosti u nama ostvarivati ono što je naumio kad nas je stvorio. Stoga je silno tužno kad mi sami ili netko drugi ograničimo naš osobni, obiteljski i narodni život samo na ljudsko.“

Što je čovjek bez Boga?

Biskup je podsjetio na svjedočanstvo Objave da je naše postojanje označeno zlom i smrću, povezano s djelovanjem po-

bunjenog anđela, Sotone koji se suprotstavlja Božjoj blizini te čovjeka trajno napastuje i uvjerava da je dobro biti daleko od Boga. Dodao je da naše svakodnevno iskustvo potvrđuje kako u Hrvatskoj pojedinci žive daleko od Boga, nastoje uvjeravati druge da im Bog ne treba, nagovaraju ih da oblikuju život

po vlastitoj želji, zavode čovjeka da će biti velik kad isključi Boga iz svog života.

Biskup je podsjetio da ime Mihael kao i imena drugih arkanđela spominju Boga, hebrejski zvanog *El, Elohim*, te da Mihael u prijevodu znači „Tko kao Bog“. To znači da je anđeoski identitet ukorijenjen u Bogu te je Mihael u službi obrane Božje čast i jedinstvenosti i ujedno istinskog čovjekova dostojanstva i veličine. „Što je čovjek“, zapitao je biskup, „ako je daleko od Boga?“ Odgovorio je da smo i u tri prošlostoljetna totalitarna sustava imali prilike iskusiti sudbinu čovjeka odvojena od Boga. Nacizam, fašizam i komunizam su, isključivši Boga, postavili mjerila u odnosu prema čovjeku po kojima ga se zbog ideoloških razloga moglo progoniti i ubijati. Spomenuo je kako i starogradiški zatvor svjedoči o brojnim svećenicima i drugim nedužnim ljudima progonjenima i zasušnjenima samo zato što su voljeli Boga i svoj narod. Pozvao je da slaveći sv. Mihaela u Staroj Gradiški obnovimo istinu kako smo u svojoj biti tako duboko povezani s Bogom da naš život ne može doseći puninu za kojom čeznemo ako Boga isključimo iz svog djelovanja. Biskup je poželio da nas služenjem svetih anđela i u ovoj euharistiji snažno zahvati Isusova pobjeda nad smrću te da u Staroj Gradiški i u našoj domovini bude manje onih koji su žrtve zla.

Biskup počasni građanin

Nakon misnog slavlja u općinskoj dvorani slijedila je svečana sjednica Općinskog vijeća na kojoj je biskupu Antunu Škvorčeviću uručena Povelja o počasnom građanstvu u Staroj Gradiški. U svom govoru biskup je zahvalio za iskazanu



pažnju te istaknuo kako ga osobito pogađa činjenica da je Stara Gradiška tijekom pet stotina godina bila granica ili zatvor, mjesto u kojem su duh i duhovno bili potisnuti, a Crkva istjerana. Izrazio je radost što je sada ovo slobodno mjesto i što je nakon šezdeset godina ponovno mogla biti izgrađena župna crkva da pomogne čovjeku u njegovu duhovnom rastu i slobodi. „Jer“, dodao je biskup, „Hrvatska je velika onoliko koliko njezin čovjek raste iznutra i koliko je moćan duhom.“ Istaknuo je kako je više puta bio zamoljen da bude počasnim građaninom nekog mjesta, ali je to redovito odbijao zbog toga što se po svom poslanju osjeća građaninom svake župe svoje Biskupije, ali da Staru Gradišku nije želio odbiti upravo zbog njezine prošlosti te da njezinim župljanima želi i na taj način dati potporu u nastojanju oko duhovnog rasta, slobode i dostojanstva po povezanosti s Bogom. Općinskim službenicima zaželio je puno snage duha kako bi mogli još bolje promicati opće dobro.



DRUGO HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE GOSPI VOĆINSKOJ

Voćinsko svetište u službi humanizma križa

Piše i snimila: Ljiljana Marić



Pod geslom „Evo ti majke“ 8. listopada održano je drugo hodočašće zdravstvenih djelatnika s područja Požeške biskupije u voćinsko Marijansko svetište. Među njima su bili članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji iz njezine požeške središnjice na čelu s predsjednicom Mirom Ilić, iz novogradiškog, lipičkog, pakračkog, virovitičkog i našičkog ogranka te članovi podružnica Hrvatskog katoličkog liječničkog društva iz Požege, Nove Gradiške, Lipika-Pakraca-Daruvara, Virovitice i Našica. Pridružili su im se liječnici iz Zagreba s predsjednikom središnjice Hrvatskog katoličkog liječničkog društva dr. Franjom Turalijom, medicinske sestre iz središnjice sestarske Udruge u Zagrebu s predsjednicom sestrom Jelicom Mustapić-Stipaničev,

medicinske sestre iz Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Zadarskoj nadbiskupiji predvođene predsjednicom s. Melkiorom Biošić, te osječki Ogranak Udruge predvođene tajnicom sestrom Silvijom Piškorjanac. Organizaciju hodočašća vodila je sestra Mira Ilić, predsjednica Udruge katoličkih medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji, sa suradnicima te dr. Tvrtko Kovačević iz Virovitice, svojevrsni pokretač hodočašća.

Pronalazak duhovnog zdravlja

Hodočasnici su se okupili kod hodočasničkog križa gdje ih je pozdravio Mladen Štvin, voditelj svetišta, nakon čega je procesija uz pjevanje marijanskih pjesama krenula prema crkvi i ondje pred Gospinom slikom uputila molitvu Isusovoj Majci. U dvorani osnovne škole dr. Tomislav Ivančić održao je predavanje na temu »Značenje vjere i duhovnosti u prevenciji bolesti. Slijedio je molitveno-meditativni program te euharistijsko slavlje koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević u koncelebraciji s dr. Ivančićem, Josipom Devčićem, svećenicima duhovnim asistentima navedenih udruga te drugim svećenicima. Ulazna procesija zaustavila se pred kapelom Gospe Voćinske gdje je biskup u ime hodočasnika uputio trostruki pozdrav Isusovoj Majci, nakon kojeg su svi ponavljali pjevajući geslo: „Evo ti Majke!“ Pozdravljajući nazočne, posebno one koji su prvi put stigli u voćinsko svetište, biskup je kazao kako je na ovom mjestu kroz stoljeća progovarala ljubav i odanost mnogih hrvatskih vjernika prema Isusovoj Majci koja im je bila duhovna snaga i oslonac. Ta ljubav pobijedila je i zadnja razaranja koja su se dogodila u Voćinu prije 20 godina. Želimo Bogu zahvaliti za duhovno zdravlje koje je hrvatski čovjek Marijinim zagovorom ovdje postizao, bio jači od zla koje ga je željelo poniziti i duhovno usmrtniti – istaknuo je biskup te pozvao zdravstvene djelatnike da povjere Isusovoj Majci sebe i svoje služenje bolesnima te da mole za svoju hrvatsku domovinu na Dan njezine nezavisnosti.

Pobjeda moći ljubavi

U homiliji biskup je kratko podsjetio na povijest voćinskog svetišta. Dodao je da ova crkva među ostalim svjedoči važnu istinu vjere: „Ako mi ljudi snagom svoga duha i ljubavlju možemo izgraditi ono što je mržnja dokraja razorila, onda zacijelo Bog snagom svoga duha može nas same, svoje žive hramove, dići iz smrti, izgraditi do one pobjede života koju nam je darovao u Isusovu uskrснуću.“ Nastavio je kako je

hrvatski čovjek u ovom svetištu oživljavao u motorici srca, pronalazio zdravlje. Naime, stoljećima je pred brojnim rušenjima i ubijanjima – kojih je u Voćinu bilo više nego igdje drugdje – Božjom snagom bio osposobljavan za praštanje, oslobađao se diktata zla, pobjeđivao moći ljubavi, duhovno ozdravljao, rekao je biskup. Zaključio je kako je to glavni razlog hodočašća u Voćin djelatnika u zdravstvu.

Biskup je nastavio tumačenjem Ivanova evanđelja o onome što se zbivalo pod Isusovim križem. Isus pred svoju smrt uči koliko je važno stajati pod križem kao majka i sin, sudjelovati u njegovu umiranju majčinskim i sinovskim osjećajima i raspoloženjem. Kada svojom osjetljivom ljubavlju i srcem stojimo kraj onoga koji umire, najbolje mu pomazemo jer ga oslobađamo duboke osame u trenutku prijelaza s ovoga svijeta, rekao je biskup. Isus je predao svoju majku nama, nas povjerio njoj i poučio nas da sebe povjeravamo njegovoj ljubavi na križu i živimo jedni za druge.

Humanizam je krenuo od križa

Biskup je izrazio radost što je upravo u Požeškoj biskupiji nedavno otvorena katolička bolnica u kojoj se nastoji spomenutim načinom pristupiti osobito umirućima na odjelu palijativne skrbi. Ako se taj raspored i ta metoda uspostavi u svakoj našoj bolnici, vjerujte da će lijek Isusove ljubavi zahvatiti srca umirućih i unijeti u njih Božju snagu i svjetlo kroz našu prisutnost i svjedočenje, molitvu i pažnju, rekao je biskup. Spomenuo je da to je humanizam koji je krenuo od križa i kroz povijest našao mnoge oblike, a sada u Hrvatskoj ima svoj izraz u vama, vjerničkom zdravstvenom osoblju u našim bolnicama i drugim ustanovama. „U vama koji ste se organizirali u katoličke udruge medicinskih djelatnika“, kazao je, „gledam stoga Božje djelo. Vi svjedočite da u Hrvatskoj Isus Krist ima šanse da bude lijek kroz ljubav kojom pristupate bolesnima i umirućima.“ Završio je propovijed porukom da se ne boje biti organizirani za dobro, plemenitost i ljubav te da ih ne plaši ničiji podsmijeh zbog toga. Pri svršetku slavlja biskup je predvodio čin predanja Majci Božjoj. Zahvalio je svima koji su sudjelovali na hodočašću, prof. Ivančiću za njegovo svjedočenje i poticaj, zboru medicinskih sestara iz Požege koji je zajedno sa sestrarskim zborom „Magnificat“ iz Zadra izvrsno pjevački oblikovao liturgijsko slavlje te svima koji su sudjelovali u organiziranju hodočašća.



UČITELJI KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE IZ OSLA POSJETILI POŽEGU

Četiri katoličke osnovne škole u Norveškoj

Predvođeni norveškim biskupom Berislavom Grgićem, pedesetak profesora i učitelja Katoličke osnovne škole iz Osla, osnovane još u 19. Stoljeću, posjetilo je 30. rujna Požegu, sjedište Požeške biskupije i Katoličku osnovnu školu u Požegi, jednu od dviju katoličkih osnovnih škola u Hrvatskoj, u sklopu svoje posjete našoj domovini. Primio ih je u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu biskup dr. Antun Škvorčević koji je predstavio mladu Požešku biskupiju osnovanu prije 14 godina, ali i bogatu crkvenu, društvenu i kulturnu povijest ovih prostora koje nisu zaobilazila najznačajnija duhovna i kulturna kretanja zapadnoeuropske civilizacije, što se očituje i u brojnim povijesnim ostacima vidljivima i nakon višestoljetnog protoka vremena. Jedno od takvih mjesta koje pamti osam stoljeća požeške, ali i europske povijesti, crkva je sv. Lovre koja stoji tik do zgrade Biskupskog doma, koju je biskup posebno predstavio svojim gostima. Oni su zatim posjetili Katoličku osnovnu školu u Požegi, osnovanu prije tri godine. Pozdravio ih je ravnatelj škole Ivica Žuljević, djelatnici i učenici koji su na engleskom jeziku izveli kratak program.

U Norveškoj, većinski protestantskoj zemlji, postoje četiri osnovne katoličke škole koje ne pohađaju samo katolička

nego i djeca ostalih vjera, ali za sve je obavezno pohađanje katoličkog vjeronauka te jedanput mjesečno sudjelovanje na svetj misij. – Djeca kod nas kreću u osnovnu školu sa šest godina i ona traje deset godina dok gimnazija traje tri godine. Od prvoga razreda djeca uče engleski jezik, a u sedmom razredu počinju učiti još jedan jezik, njemački, talijanski ili španjolski – kazala je Kjersti Rehn Johansen, zamjenica rektorice škole. Država plaća rad katoličkih škola u iznosu od 80 posto, ostali dio plaćaju roditelji kroz školarinu, a roditelji plaćaju i produženi boravak za djecu u nižim razredima. Iako je škola katolička, u njoj je više od 50 posto zaposlenih učitelja koji nisu katolici, ali vjeronauk uglavnom



predaju katolici. Biskup Grgić najavio je da će iduće godine u Norveškoj biti otvorena i prva katolička gimnazija. (Lj. M. • Snimio: D. Mirković)

DVADESETA OBLJETNICA OSNUTKA SPECIJALNE POLICIJE U POŽEGI

Hvala vam za dobro koje ste u vrijeme Domovinskoga rata činili

UPožegi su se 14. listopada okupili članovi Udruge Specijalne jedinice policije „Trenk“ Požega kako bi se spomenuli dvadesete obljetnice svoga osnutka. Uz njih su bili i članovi specijalne policije iz drugih dijelova Hrvatske na čelu sa Zdravkom Sačićem, predstavnici Hrvatske vojske iz požeške vojarnje i policije iz PU Požeško-slavonske, roditelji i prijatelji poginulih i živih članova ove požeške jedinice. Na programu je bila i sveta misa u požeškoj katedrali, koju je predvodio katedralni župnik Ivica Žuljević u koncelecijaciji s vojnim kapelanom Željkom Volarićem. Na početku slavlja župnik je pročitao Pismo požeškog biskupa Antuna Škvorčevića u kojemu piše: „Prigodom dvadesete obljetnice osnutka Specijalne jedinice policije „Trenk“ Požega okupili ste se u našoj katedrali. Od srca vas sve pozdravljam, posebno članove Udruge Specijalne policije na čelu s predsjedni-

kom Željkom Grgićem! Naviru nam sjećanja na teške dane agresije na Hrvatsku, na pogažene slobode, na ubijene ljude, poginule branitelje i razorenu domovinu. Pred očima nam se nižu brojni plemeniti ljudi koji su svojom spremnošću na žrtvu u obrani naše slobode očitovali u to doba snagu pobjedničke ljubavi. Među njima posebno mjesto imaju članovi Specijalne jedinice policije „Trenk“ iz Požega kojih se danas s dubokim poštovanjem i zahvalnošću u molitvi spominjemo. Sve poginule i preminule članove Jedinice povjeravam Božjem milosrđu, Isusovoj ljubavi na križu i pobjedi uskrsnuća. A vama živima iz te Jedinice čestitam na dobru koje ste u vrijeme rata učinili te molim Božje svjetlo i snagu da i u sadašnjem trenutku jednakim raspoloženjem velikodušnosti budete pobjednici nad svim što prijeti istinskoj hrvatskoj slobodi“, napisao je biskup Škvorčević. (I. I. • Snimio: D. Mirković)



POŽEŠKI ŽUPNIK MSGR. VJEKOSLAV MARIĆ PROSLAVIO DIJAMANTNU MISU

Primjer revnog Kristova pastira

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Župnik požeške župe sv. Leopolda Mandića i katedralni arhiđakon, osamdesetčetverogodišnji msgr. Vjekoslav Marić prije 60 godina, točnije 21. listopada 1951. godine, zaređen je za svećenika. Tim povodom 23. listopada u svojoj je župi slavio dijamantnu svetu misu okružen brojnim svećenicima, rodbinom, prijateljima i župljanima. U ime vjernika slavljeniku se obratio vjeroučitelj Mario Nikolić.

Čvrst poput slavonskog hrasta

– Znali ste da će za živoga Boga i Njegovo kraljevstvo trebati neumorno raditi i bdjeti na poljima ljudskih srdaca i duša, da će trebati podnositi svu 'žegu dana', trpjeti u svakom vremenu, a napose tada kada su neprijatelji križa željeli proklamirati svoju istinu da je Bog mrtav, kada su se obušili na sve one koji su u sjeni križa tražili božanski život i budili se za njega. I zaista, u svim vašim trpljenjima, nevoljama i teškoćama, počevši od školskih gimnazijskih dana, studentskih dana u sjeni zagrebačke katedrale, lažnih optužaba, zatvora i tamnice, svakodnevnog

prismotre, podmetanja i poniženja, ostali ste čvrsti poput slavonskog hrasta pred svim olujama i neverama bezbožnog komunističkog sustava jer ste znali kome ste povjerovali, kome ste rekli svoj mladenački, mladomisnički „Evo me!“, jer ste znali da je izbavitelj vaš „živi Bog“. I Gospodin je doista dao da sve vaše kušnje i nevolje budu prožete ljubavlju i žarom poput svetog Pavla – pridobiti što više za Krista – ali veseljem i neobičnom sposobnošću da u svakoj od njih, bez obzira koliko teške i tegobne bile, pronađete dozu duhovitosti – kazao je vjeroučitelj Nikolić.

Uporan i strpljiv

Spomenuo je kako se msgr. Marić odlučio za svećenički poziv vidjevši kako su mnogi svećenici ubijeni, mučeni i zatvarani samo zato što su bili odani svom pozivu. Istaknuo je kako je njihova župnika uvijek krasila vrlina upornosti i strpljivosti. U prilog tome govori podatak da je devet godina devet mjeseci i devet dana čekao da komunističke vlasti izdaju dozvolu za gradnju župne crkve. Nije mu bilo teško kroz te godine čak 400 puta pohoditi državne službenike uvijek ih pitajući samo jedno pitanje: „Je li dozvola gotova?“ Koristim ovu priliku da ovoj župi i svim župljanima, a napose Vama, njezinu prvom i vjernom pastiru, čestitam 35. obljetnicu osnutka župe jer je upravo Vaša svećenička žrtva ostavila neizbrisiv trag u postojanju i djelovanju ove zajednice – poručio je vjeroučitelj Nikolić.

Zahvalnost za služenje

Pozdrave je u ime učenika, njihovih roditelja i djelatnika Osnovne škole Dobriše Cesarića, koju pohađaju djeca iz ove župe, čestitke uputila učenica Dora Ivanika. – Vaš primjer revnog svećenika i istinskoga Kristova pastira primjer je svima nama, a osobito nama mladima, da se ne bojimo nikakvih poteškoća jer ako smo Kristovi, On nas neće iznevjeriti – poručili su učenici. Župnika je zatim pozdravila ravnateljica Ružica Franić i mališani župnoga vrtića „Sv. Leopold Mandić“ koji je osnovan na poticaj i zauzimanjem župnika Marića.

Na početku misnog slavlja Ilica Žuljević, župnik katedralne župe, pročitao je pismo koje je slavljeniku uputio požeški biskup dr. Antun Škvorčević. U njemu među ostalim piše: „Jednakim raspolo-



ženjem srca želio bih danas u svoje ime, u ime naše Požeške biskupije i svih onih kojima ste služili na različitim mjestima svoga svećeničkog poslanja, posebno u župi sv. Leopolda Mandića, izreći Vam duboku zahvalnost za zauzetost i plemenitost, ljubav i žrtvu, ustrajnost i vedrinu, potpuno predanje i svjedočenje u svakodnevnom toliko važnim pastoralnim nastojanjima. Vašim služenjem i vjernošću bilo je više Božje blizine i njegova svjetla, nade i utjehe u ljudskim sumnjama i stradanjima u Požegi i domovini Hrvatskoj. Čestitam Vam dijamantni svećenički jubilej uz molitvu da naš Veliki Svećenik, Isus Krist po zagovoru svoje Presvete Majke i sv. Leopolda Mandića ispuni Vaše svećeničko srce radošću i mirom, daruje snagu da mu dokraja možete služiti, a na prijelazu iz zemaljske stvarnosti u vječnost da Vas primi u svoju uskrсну preobrazbu i udijeli nagradu za sve što ste u vrijeme svoga boravka na ovom svijetu učinili.“

Umrijeti od apostolskih napora

– Ovo je misa zahvale, prije svega, dragom Bogu, zatim mojim roditeljima i svima onima koji su me pratili na mojem svećeničkom putu – rekao je na početku misnog slavlja jubilarac, ustvrdivši da je uvijek kraj sebe imao vjerne suradnike bez čije bi pomoći teško mogao ostvarivati svoje svećeničko poslanje. – Ovo nije samo misa zahvale već i prošnja Bogu da nam podari ljude koji će voljeti ovu domovinu, Crkvu i jedni druge, koji će rame uz rame ljubavlju za domovinu i svakog čovjeka, bio on vjernik ili nevjernik, žrtvovati se i raditi – poručio je slavljenik. Za moto svoje 60. Obljetnice, što je ujedno i njegova poruka svim svećenicima, uzeo je riječi koje je izrekao zaštitnik župe sv. Leopold Mandić: „Gospodine, daj da sav moj rad i sve trpljenje bude prožeto veseljem i ljubavlju“ i „Svećenik mora umrijeti od apostolskih napora, nijedna druga smrt nije dostojna svećenika“. Na misi je propovijedao mr. sc. Josip Krpeljević, kuzmički župnik. Naglasio je kako se ovo slavlje ne događa slučajno na misijsku nedjelju jer je župnik Marić desetljećima bio poznat kao vrsni pučki misionar.

Msgr. Marić primio je prigodom svoga svećeničkog jubileja povelju posebnog apostolskog blagoslova pape Benedikta XVI.



POŽEŠKA BISKUPIJA DODIJELILA 75 STIPENDIJA

Na Isusov poticaj želimo posvjedočiti osjetljivost za čovjeka

Piše i snimila: Ljiljana Marić

U Požegi je u Dvorani bl. Alojzija Stepinca 14. listopada upriličen susret biskupa dr. Antuna Škvorčevića s učenicima i studentima iz brojnih obitelji i s onima koji su slabijih materijalnih mogućnosti na kojemu je nazočnima dodijeljena stipendija Požeške biskupije. Okupljenim stipendistima biskup je rekao da im prigodom blagdana sv. Terezije želi očitovati molitvenu blizinu i pružiti materijalnu pomoć u okviru mogućnosti biskupije te im dodijeliti stipendije. Podsjetio je kako je sveta Terezija Avilska i u zatvorenosti svoga strogog Karmela, odvojena od svijeta, u povezanosti s Bogom njegovala posebnu osjetljivost za čovjeka. Po njezinu primjeru Požeška biskupija, kazao je, o njezinu blagdanu želi posvjedočiti povezanost s Bogom i osjetljivost za čovjeka, onako kako je Crkva tijekom mnogih stoljeća to činila u svom evanđeoskom poslanju.

Rekao je kako se redovito tvrdi da su vremena teška, i spomenuo da su ona onoliko teška ili dobra koliko su, po učenju sv. Augustina, ljudi jedni prema drugima dobri ili zli. U svakoj obitelji stanje je onakvo kakvi su odnosi jednih prema drugima, a tako je i u široj narodnoj obitelji, i u našoj biskupiji. Ako nastojimo

biti jedni drugima dobri, pomažemo da sadašnje hrvatsko stanje bude dobro. Biskup je zahvalio obiteljima s brojnom djecom što se trude svojim međusobnim dobrim odnosima učiniti ova vremena dobrima, ustvrdivši da njihovo ljudsko dostojanstvo nije narušeno time što imaju manje materijalnih dobara te im poručio da su vrijedni svakog poštovanja i da im to i danas iskazujemo.

Ove godine Požeška biskupija zaprimila je 137 zamolbi, od čega su odobrene 73 stipendije. Još je dvoje studenata dobilo stipendije kao nagradu jer su bili najbolji maturanti Katoličke klasične gimnazije u Požegi i u Virovitici. Biskup je napomenuo da Biskupija daje stipendije i srednjoškolcima u požeškom Kolegiju te pomaže učenike Katoličke osnovne škole u produženom boravku.

– Radostan sam što možemo i na ovaj način posvjedočiti kako na Isusov poticaj nastojimo jedni drugima prilaziti u dobroti i plemenitosti – poručio je biskup zahvalivši učenicima i studentima na dobrom učenju kojim iskazuju poštovanje i prema svojim roditeljima i njihovoj žrtvi. Pročitao je zatim pismo jednog stipendista koji je završio studij i našao posao te je želio zahvaliti na pomoći koju



je od Biskupije dobivao i zaključio: „Kroz ono što smo nastojali činiti, bili jedni drugima potpora, stvorilo se zajedništvo među nama, obiteljska povezanost, te smo tako postali dionici iskustva naše mjesne Crkve kao velike obitelji.“

Stipendistima se potom obratio ravnatelj biskupijskog Caritasa Nedjeljko Androš i dao tehničke upute oko potpisivanja ugovora i isplate stipendija. Među onima koji već četvrtu godinu primaju biskupijsku stipendiju je i Josipa Jurić iz župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu. – Svaki čovjek koji je primio bilo kakvu potporu od nekoga treba imati zahvalno srce. Hvala prije svega dragom Bogu za ovu potporu, a onda biskupiji – kazala je Josipa Jurić, studentica četvrte godine Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu.

Susret dječjih crkvenih zborova

Pjevanje na svetim misama posebno je služenje

U subotu prije svetkovine sv. Terezije Avilske, 8. listopada, održano je tradicionalno hodočašće dječjih crkvenih zborova župa Požeške biskupije u požešku katedralu kao izraz odanosti i poštovanja njezinoj zaštiti. To su zborovi: „Požeški slavuji“ iz župe sv. Terezije Avilske u Požegi, „Zrakice Milosrdnog Isusa“ iz župe sv. Leopolda Mandića u Požegi, „Svete Cecilije“ iz Davora, „Sveta Barbara“ iz župe sv. Barbare iz Jakšića, zbor župe Krista Kralja iz Rešetara, „Zvončići“ iz župe sv. Roka u Virovitici, zbor župe bl. Alojzija Stepinca u Virovitici, „Djeca Bezgrješne“ župe Bezgrješnog Začeca BDM iz Nove Gradiške, „Sveti Petar Apostol“ iz Starog Gradca, „Marijina djeca“ iz Pleternice, zbor župe sv. Franje Asiškog u Lipiku, zbor župe sv. Luke Evanđelista u Novskoj, „Ptčice“ iz župe sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici. Više od četiri stotine djece najprije je pokazalo svoje umijeće pjevanja na programu u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje je svaki zbor otpjevao otpjevao po dvije pjesme dok su djeca iz Katoličke osnovne škole u Požegi priredila mali scenski prikaz života sv. Terezije.

Središnji dio hodočasničkog programa bio je u katedrali gdje su djeca sudjelovala na listopadskoj pobožnosti, a potom na euharistijskom slavlju koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. U pozdravnoj riječi biskup je spomenuo mladim pjevačima kako se raduje njihovu ponovnom hodočašću u požešku katedralu prigodom svetkovine sv. Terezije Avilske, koja nam svjedoči kako se može postati velik kad se ozbiljno računa s Bogom i s njime izgrađuje svoj život. Kazao je da je i njihovo pjevanje na svetim misama u župama posebno služenje kojim pomažu svima da budu otvoreni za Boga i da mu uzdignu dostojnu hvalu. Zahvalio im je za to služenje te voditeljima zborova za njihovu žrtvu i sve ih je povjerio zagovoru sv. Terezije. Na kraju misnoga slavlja biskup je predstavnicima svih nazočnih zborova uručio povelju Priznanja za sudjelovanje te zazvao Božji blagoslov na sve prisutne i na njihove obitelji. Oduševljena pjesma, proizašla iz dječjeg srca, potaknuta voditeljicom Ljubom Šolić, bila je jedinstven događaj u požeškoj stolnoj crkvi. (I.I. • Snimio: D. Mirković)





U NOVOKAPELAČKOJ ŽUPI DJELUJE UDRUGA SV. VINKA PAULSKOGA

Briga za bolesne, osamljene i obitelji s brojnom djecom

Piše i snimila: Višnja i Mikić

U novokapelačkoj župi, na području Požeške biskupije, djeluje Udruga sv. Vinka Paulskoga, inače osnovana 1833. godine u Parizu. U Novoj Kapeli Udruga je osnovana je 2003. godine i pripada Područnom vijeću bl. Alojzija Stepinca za Zagrebačku nadbiskupiju osnovanome 2007. godine.

Novokapelačka Udruga, odnosno Konferencija Preslavnog Imena Marijina, skrbi o obiteljima s brojnom djecom, osamljenima, bolesnima. Različitim aktivnostima, vlastitim priložima i donacijama priskrbuju sredstva za rad, pomažu nemoćnima u kućanskim poslovima. U suradnji s Caritasom Požeške biskupije pomogli su dovršenje jedne obiteljske kuće. Posjećuju i skrbe o štitenicima Doma za stare i nemoćne „Sv. Vinko Paulski“ u Novoj Kapeli i Doma u Magić Maloj.

U svim konferencijama njeguju duhovnost članova. Jednom godišnje održavaju duhovne obnove na razini



Područnog vijeća, temeljeći svoju duhovnost na misli iz Matejeva evanđelja: „Što god učiniste jednom od moje najmanje braće...“. Prva dva mandata predsjednica konferencije Preslavnog Imena Marijina bila je Mirjana Prpić, koja je sada predsjednica Područnog vijeća bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu te članica Nacionalnog vijeća. Sadašnja predsjednica novokapelačke Konferencije je Željka Balić. Prvi duhovnik konferencije bio je Nikola

Jušić, naslijedio ga je sadašnji novokapelački župnik Đuro Cvitić. Konferencija ima petnaestak aktivnih članova.

Svaki član konferencije moli i razmatra Božju Riječ, suosjeća sa siromašnima, moli za njih, ulaže trud kako bi im olakšao siromaštvo, svjedoči Radosnu vijest primjerom vlastitog života. Svakom članu Konferencije važni su zajednički rad i zajedništvo, zato i siromasima služe zajednički – udvoje.

Zahvala Japanske biskupske konferencije biskupu Škvorčeviću

Hvala na molitvama i pomoći za stradale u potresu

Predsjednik Japanske biskupske konferencije msgr. Leo Jun Ikenaga uputio je požeškom biskupu Antunu Škvorčeviću zahvalu za pomoć koju je Požeška biskupija pružila Japanu nakon razornoga potresa i cunamija u proljeće ove godine. U pismu msgr. Ikenaga piše: „Dopustite mi da Vam izrazim zahvalnost za Vaš velikodušni prilog za našu braću i sestre pritisnute razornim megapotesom i cunamijem 11. ožujka ove godine. Potvrđujem primitak od 22.211,00 eura od Vaše Preuzvišenosti, dostavljenog po njegovoj ekscelenciji Albertu Bottariju de Castello, apostolskom nunciju u Japanu.“

Naša braća i sestre na sjeveroistoku Japana još uvijek silno trpe od posljedica velikog potresa što se dogodio u istočnom Japanu. Najteže su pogođene Prefektura Miyagi, Aomori, Iwate i Fukushima. Sve one nalaze se u biskupiji Sendai, jednoj od 16 japanskih biskupija. Japanski su katolici ujedinjeni u molitvi i u nastojanju oko pomoći žrtvama. Ovo je samo kratko javljanje kojim želimo izraziti svoju iskrenu zahvalnost za Vašu dobrotu“, piše msgr. Ikenaga. Dostavljajući navedeno pismo biskupu Škvorčeviću, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Mario Roberto Cassari u popratnoj riječi kaže: „Kao papinski predstavnik u Hrvatskoj (i zbog toga što sam još uvijek jako povezan s Japanom gdje sam proveo tri godine u Nuncijaturi u Tokiju) želim izraziti svoju duboku osobnu zahvalnost Vašoj Ekscelenciji, svećenicima, redovnicima i redovnicama i vjernicima drage Požeške biskupije, uz molitvu da Gospodin uzvрати svima za sve što ste učinili u prilog onog naroda.“

Katedralni Caritas svaki tjedan organizira radionice

Ukrasne predmete prodavali uz blagdan sv. Terezije



Caritas župe sv. Terezije Avilske u Požegi vrlo je aktivan, a svoje aktivnosti posebno su intenzivirali s početkom nove pastoralne godine. Osim što se obavezno sastaju svakog prvog petka u mjesecu kada analiziraju što su učinili te se dogovaraju za aktivnosti u narednom razdoblju, sudjeluju na misi i ispovijedi, redovno su se sastajali i svakog utorka na radionicama. – Tu je gospođa Marija Paveljak vodila radionicu oslikavanja boca i ostalih staklenih predmeta, a neki članovi su i kod kuće radili ručne radove te izrađivali druge ukrasne predmete. Sve smo to prodavali na blagdana zaštitnice naše župe sv.

Terezije Avilske te u danima trodnevnice koja je prethodila blagdanu. Od novca što smo zaradili te od onoga što nam je još dao župnik Ivica Žuljević kupili smo prehrambene proizvode i kućne potrepštine te darivali i obišli 40 obitelji koje su u potrebi – kazao je Ivica Grgić, voditelj katedralnog župnoga Caritasa.

I nakon blagdana sv. Terezije volonteri Caritasa su nastavili održavati radionice na kojima pripremaju ukrasne predmete za božićne blagdane kako bi njihovom prodajom mogli obradovati siromašne uoči najradosnijeg katoličkog blagdana. (H. T. • Snimio: Duško Mirković)

BEZIZLAZNA SITUACIJA OSMEROČLANE OBITELJI ZEC IZ DOLJANA U DARUVARSKOJ ŽUPI PRESVETOG TROJSTVA

Banka im sjela na kuću zbog velikog kredita

Piše i snimila: Višnja Mikić

Kad čovjek potječe iz brojne obitelji, onda se i sam ne boji primiti život iz Božje ruke. Tako su činili i Manduša i Drago Zec iz Doljana kod Daruvara. Manduša je imala još 11 braće i sestara, a Drago 7. Oni imaju šestoro djece. Mladen ima 21 godinu, Kristina 19, Tomislav 14, Katarina 9, Matija 6 i Marko 1,5 godinu. Kad smo ušli u njihovu kuću, uočili smo sklad i red, sve na svom mjestu. Rekli bismo – obiteljska idila. Međutim, kad smo počeli razgovor, neugodno smo se iznenadili, čuvši s kakvim su se problemom suočili i žive.

Krenulo je dobro

Obitelj Manduše i Drage Zec, morala je, kao i tolike obitelji, zbog rata napustiti rodne Dobretiče u okolici Jajca i krenuti na put u nepoznato. Nećemo sada o osjećajima i tuži zbog rastanka sa zavičajem jer ni oni nisu imali vremena za to. Cijeli dotadašnji život stavili su u „najlon vrećicu“ i krenuli u neizvjesnost. Otsnuli su se u Njemačku, našli posao, kakav se mogao naći, ostali ondje pet godina i vratili se u Hrvatsku, u Doljane. Malo im je „krenulo“ jer su u Njemačkoj vrijedno radili, pa su si kupili kuću. Poslije toga je Drago sklopio ugovor s Hrvatskim šumama o sječi šume, zaposlio 12 ljudi. Nažalost, trajalo je svega tri godine.

Deložirani iz svoje kuće

– Plaćanje Hrvatskih šuma prema meni je kasnilo, a ja sam morao radnike plaćati, kao i sve obveze državi. Iako mi je ostalo oko 15.000 kuna duga, zadržao sam radnike još šest mjeseci, misleći kako će se situacija popraviti. Rasle su obveze, ali i kamate. Državna tvrtka nije mi produžila ugovor. Ostao sam bez posla i ja i moji dotadašnji radnici. Danas moj dug iznosi oko 120.000 kuna. Godine 2003. podigao sam kredit na pet godina u banci „Kovanica“. Međutim, nisam ga uspijeva redovito vraćati, počele su mi stizati ovrhe, a kamate su rasle. Prije dvije godine bili smo deložirani, morali smo napustiti svoju kuću i snaći se. Nakon 15 dana smo se vratili, priznajem, protuzakonito, jer se banka upisala kao vlasnik kuće „1/1“. Međutim, banka se tada pokazala kao netko tko nas razumije i dali su nam mogućnost nagodbe i otplatu duga obročno. Preteško nam je i svaki put nam ne uspijeva ratu platiti, pa ovisimo o pomoći dobrih ljudi i župe. Mi smo navikli živjeti skromno jer smo kao djeca i sami živjeli u takvim obiteljima. Naša djeca sve po-

mažu, zadovoljni su onim što imaju, hvala Bogu, nismo gladni jer svi radimo, ali do novca je preteško doći i ne znam kako ćemo vratiti dug – kaže Drago.

Veliko pouzdanje u Boga

Dok je s nama pričao, u krilu mu je sjedio najmlađi Marko. Mučili su ga zubići, imao je temperaturu. Kad imate šestoro djece, pogotovo dok su mali, uvijek nešto trebate kod liječnika, u ljekarni, a sve to košta. Tako i ove roditelje.

– Proizvodimo povrće u svom vrtu. Nemamo mehanizaciju, sve radimo ručno, suprug, djeca i ja. To što proizvedemo nosimo na tržnicu u Daruvar i Pakrac, prodajemo i tako „pokrivamo“ režije. Na žalost, ovoga je ljeta bila velika suša, pa su nam krastavci podbacili. Za četvero djece primamo dječji doplatak, a ja s Markom imam još pravo na porodijski. Sve bismo nekako, da nije tolikog duga. Od tržnice, doplatka i 1.660 kuna porodijskog, mogli bismo možda nekako živjeti, ali uz šestoro djece ne možete uštedjeti. Moraju biti i obučeni, obuveni, siti, moramo se grijati. A onda, kad završava dan, poslije zajedničke molitve, kad svi odu na počinak, onda nas dvoje ponovo sve Bogu predamo u molitvi. On nam daje snagu, inače ne bismo mogli. Zamislite, kad vam nadležni dođu u deložaciju i kažu kako imate vrlo malo vremena za uzeti iz kuće najpotrebnije, a vama je sve potrebno, onda pokupite samo djecu i gledate tu kuću koja više nije vaša. Ali Bog nas nikada nije napustio – kaže Manduša.



Pomoć župe i župnika

Kada im je najteže, žarko moli. Svi su redoviti na nedjeljnoj misi, a navečer zajedno mole.

– Povremeno uspijem otići na hodočašće koje organizira naša župa ili na koju duhovnu obnovu, pa me to podigne. Inače, moja svakodnevna relacija je kuća-polje-staja. Uz perad, držimo ovce i koze. Marko stalno pije kozje mlijeko. Hranu ne kupujemo, osim ono što baš moramo. Sve kuham domaće, kao nekad naši stari – kaže Manduša.

Drago zahvalno ističe zauzimanje njihove župe Presvetog Trojstva i župnika Branka Gelemanovića te župnog Caritasa. Uz njih i posredovanjem *Glasa Koncila* početne teškoće su malo ublažene. Kako bi premostili najozbiljniju prijetnju i ne bi ostali bez kuće, daruvarska župa dodatno je obitelji priskočila u pomoć. Župnik Gelemanović i ovim putem moli pomoć za ovu obitelj uplatom novčanih sredstava na žiro-račun daruvarske župe Presvetog Trojstva: 2340009-1100181499, s pozivom na broj uplate 002.



Obitelj Galović iz Zagrađa, župa Preobraženja Gospodnjega u Bučju

S vjerom u Boga lakše je proći kroz sve nedaće u životu

Piše: Vesna Milković • Snimili: V. Milković i D. Mirković

Josip Galović iz Zagrađa, Župa Preobraženja Gospodnjega u Bučju, jedan je od ovogodišnjih dobitnika biskupijske plakete zahvalnosti. – Naravno da mi je drago zbog priznanja koje sam dobio od našeg biskupa ali mi je isto tako drago što svih tih godina, ni zbog kakvog posla niti zbog bolesti, nisam izostao od svoje dužnosti koje sam prihvatio u kapelici. Siguran sam da sam to uspio samo uz Božju pomoć – kazao je 74-godišnji Josip Galović koji nas je srdačno ugostio u svom domu s dijelom mnogobrojne obitelji. U zajedništvu sa suprugom Terezijom kroz 52 godine rodilo im se četvero djece a po njima i deset unuka te osam prauunaka odgajanih u pravom kršćanskom duhu. – Živeći pravim obiteljskim i kršćanskim životom gospodin Josip je dugi niz godina istinski suradnik župnika u župi Bučje – kazao je među ostalim župnik Marko Pišonić. Istaknuo je također i kako je gospodin Josip punih trideset godina zvonar i sakristan u kapelici u Zagrađu te da bavlajući ove službe nikada nije tražio, a ni dobio, bilo kakvu materijalnu ili novčanu naknadu.

Mnogobrojna obitelj Božji je dar

Josip Galović srdačno nas je ugostio u svom domu s dijelom mnogobrojne obitelji. Dvije godine mlađa supruga Terezija također je rodom iz Zagrađa, a u pola stoljeća dugom braku najprije im se 1960. godine rodila kći Verica. U razmaku po pet godina potom rađali su se sin Mijo, druga kći Jelica i na kraju sin Damir. Kćeri su se poudale te Josipu i Tereziji izrodile četvero unučadi od kojih već imaju i osmero prauunčadi. Sinovi su ostali živjeti s roditeljima. U dvije kuće spojene zajedničkim dvorištem žive još i snahe Ruža i Marija te unučad Gabrijele, Josipa, Ivana, Mihaela, Ignacije i Filip. Za dva mjeseca pridružiti će im se još jedan dječak. – Josip je bio jedinac u svojih roditelja, i to mu se nije svidjelo. Odmah na početku braka želja nam je



bila da mi imamo puno djece i Bog nam je želju ispunio. To je njegov dar nama. Kad se sva djeca i unučad skupe na ovom velikom dvorištu, ma to je milina gledati – ozarena lica pričala je baka Terezija. A zajedničkih okupljanja, kažu Galovići, kod njih kroz godinu bude više. Kirvaj za Rokovo nitko ne propušta, kao ni Božić i Uskrs. Naravno, zajedno su kada se rodi novi član obitelji, pa na krštenju... ili jednostavno, dodala je snaha Ruža, kad onako, bez posebnog povoda, gazda kuće zakolje janjca. Iako ih je puno i kada nisu svi na okupu, kod Galovićevih nema ni gužve ni nereda.

– Baka tu 'uređuje' među svima nama, a ja sam 'urednik' među svojih trideset ovaca – kazao je šaljivo djed Josip. No, dodao je ubrzo ozbiljno, njihova obitelj zajedno je oduvijek i kada se treba pomoliti kod kuće Bogu te na nedjeljnim misama. Sin Damir je, kažu, bio ministrant, a unuka Gabrijele u crkvi čita od šestog razreda osnovne škole. Josipa je i čitala i svirala na misi te vodila dječji zbor, a kada je otišla studirati u Rijeku, priključila se Frami.

– Kada sam u crkvi, kad čitam ili sviram, osjećam se korisno i ispunjeno – objasnila je Josipa. U crkvi pjevaju i Ivana i Mihaela. – Čula sam od jednog svećenika da tko pjeva dvostruko moli i zato rado pjevam u crkvi – rekla je Mihaela.

Svaki dan treba naći malo vremena za Boga

Osim što zajedno odlaze na nedjeljne mise, obitelj Galović moli i u svom domu. To se osobito odnosi na vrijeme korizme kada zajednički mole krunicu. – Bio sam teško bolestan prije trideset godina i onda sam se preporučio Gospi od Brze Pomoći. Pomogla mi je i ja joj od tada svaki dan izmolim sedam očenaša. Osim toga, ja i moja baka redovito slušamo Radio Međugorje. Tada se mole dvije krunice i prenosi se misa. Posla i obaveza uvijek ima, ali može se i trebalo bi se u danu naći malo vremena i za Boga – kazao je Josip Galović.

Galovići se nadaju kako će njihovim stopama i najmlađi Ignacije i Filip koji još ne idu u školu. – Ignacije je već 'uredovao' po crkvi. Župnik pozvao ove najmlađe kad su bila Nevina dječica, a on ravno na oltar pa počeo prevrtati po jaslicama. U životu se nisam tako preznojila od nelagode – prisjetila se uz smijeh mama Ruža.

Obiteljski odlazak na nedjeljnu misu

Obiteljski odlazak na nedjeljnu misu nešto je što Galovići ne propuštaju. – Mi mladi obično idemo na jutarnju misu, tada se vraćamo kući i pripremamo ručak. Svekar i svekrva idu na podnevnu, to je nešto uobičajeno za nas. – Ako slučajno iz nekog razloga ne odem na nedjeljnu misu, onda osjećam kao da mi nešto *fali* – dodao je djed Josip. Da su Galovići vjerna obitelj, vidljivo je i po mnogobrojnim slikama na zidovima i figuricama u vitrini među kojima se ističe velika slika Milosrdnog Isusa, slike Gospe od Suza i Veronike te lik Isusa. – S vjerom u Boga lakše je proći kroz sve nedaće u životu a ja sam ga uvijek molila samo za dobro svoje djece i sada unučadi – zaključila je baka Terezija.



Održane 14. Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali

Svjetska baština dočarana kraljicom instrumenata

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Već četrnaestu godinu zaredom, točno od svoje uspostave, Požeška biskupija domaćinom je u nas jedinstvena nacionalnog festivala – Orguljaških večeri u požeškoj katedrali.

– Orgulje snagom glazbenog izraza ‘kraljice instrumenata’ otvaraju mogućnost izvođačima i publici da postanu dionicima jedinstvenog iskustva. Glazba, naime, ima moć u jedno suzvučje povezati i sažeti sve nutarnje duhovne sastavnice povijesnih zbivanja, liturgijskoga otajstva i kulturnoga čina. Skladbe u interpretaciji orguljaša, drugih instrumentalista i pjevača ostvaruju mnogovrsni i nikad dorečeni duhovni izraz u kojima se prelama duh skladatelja, izvođača i slušatelja s događajima i osobama – kazao je biskup dr. Antun Škvorčević za otvorenja priredbe u katedrali znakovito posvećenih njezinoj zaštitnici sv. Tereziji Avilskoj.

Prilika za afirmaciju mladih glazbenika

Kako bi popularizirao zvukovnu raskoš ‘kraljice instrumenata’ i svjetsku orguljašku baštinu, požeški orguljaški festival okuplja ugledna imena domaće i inozemne orguljaške scene. Prilika je to za afirmaciju i mladim darovitim orguljašima. Ove je godine to bio varaždinski orguljaš Višeslav Jaklin, nekadašnji bečki student orgulja.

„Požeški festival orguljaške glazbe ima vrijednu tradiciju i veoma je važan za promociju orguljaštva u nas. Uz to zauzima istaknuto mjesto među nacionalnim glazbenim priredbama jer popularizira orgulje i približava publici bogatu literaturu pisanu za ovo glazbalo koje nisu samo liturgijski već i sjajan koncertni instrument – kaže ovaj mladi umjetnik koji se požeškoj publici među ostalim predstavio i vebnim romantičarskim djelom Lisztova učenika Juliusa Reubkea.

Da nove požeške katedralne orgulje uistinu nude vrhunsku zvukovnu estetiku, a time i visoke standarde interpretacije, potvrdio je i priznati australski orguljaš Kurt Ison ističući kako požeški instrument daje najšire mogućnosti izvedbe orgu-

ljaških djela svih glazbeno stilskih razdoblja i orguljaških škola.

– Gostovati u Hrvatskoj uistinu mi je bila čast. Orgulje su sjajne, ne postavljaju nikakva ograničenja. Osim velikoga baroknog majstora Bacha i njegova orguljaškog parafraziranja protestantskog koral, odabrao sam i dvije skladbe nastale u burnom razdoblju glazbene moderne poput Elgara i Bonneta kao stanovitu posveta dosežima europskih orguljaških škola – istaknuo je Ison koji je upravo u požeškoj katedrali praižveo i svojevrstu skladateljsku posvetu Bachu, djelu suvremenog australskog skladatelja Graema Koehnea.

Očaravajuća kombinacija

Konceptcija ovoga festivala, čiju organizaciju uspješno potpisuje Požeška biskupija, uglavnom nema važnijih odstupanja i glavni je cilj prikazati svu zvukovnu ljepotu orgulja vrhunskim interpretacijskim dosežima, ali i njezino suzvučje s bojama ljudskoga glasa i drugim glazbalima. Koliko je takva kombinacija očaravajuća, potvrdio je i koncert Komornoga zbora crkve sv. Lovre pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju mo. Alena Kopunovića Legetina te gudački kvartet mladih inozemnih glazbenika s hrvatskim angažmanom.

Uz onaj duhovni, baroknom prostoru požeške katedrale festival je omogućio i prvorazredni kulturni kontinuitet.

– Orguljaške večeri redovito se održavaju u razdoblju od 27. rujna, datuma uspostave Požeške biskupije i ređenja prvog požeškog biskupa pa sve do 15. listopada, svetkovine sv. Terezije Avilske. Stoga je to i naša duhovna priprema za svetkovinu zaštitnice župe, katedrale i grada Požege – podsjetio je vlč. Ivica Žuljević, župnik katedralne župe. Zato je nakon orguljskih recitala dvaju renomiranih domaćih orguljaških zvijezda Alena Kopunovića Legetina i Ante Knešaureka, festivalska završnica pripala izvornoj, liturgijskoj ulozi orgulja u vesperama u predvečerje svetkovine sv. Terezije Avilske.



Članovi Bečke opere održali koncert u novogradiškoj crkvi

U organizaciji Koncertne direkcije Zagreb, Umjetničke radionice Heferer, novogradiškog župnog ureda Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije i Matice hrvatske u crkvi sv. Terezije Avilske 15. rujna održan je koncert na orguljama. Nastupili su članovi Bečke Voksope: tenor Mladen Jakišić, bas Manfred Schimpl i orguljaš Conrad Artmüller koji je u toj opernoj kući od 1966. do 1991. dirigirao preko 800 izvedbi i 12 premijera. Od 1991. godine radi u Bečkoj državnoj operi kao dirigent i voditelj studija. Repertoar je bio oda Mariji Majci Božjoj, a ovim glazbenim događajem proslavljen je i blagdan Gospe Žalosne.

– I ovim koncertom željeli smo potaknuti povratak istinskim, izvornim vrijednostima kojima se duhovno bogatimo – naglasio je župnik Perica Matanović. Tijekom jednosatnog koncerta predstavio se i HPD Graničar pod ravnanjem Julijane Žirović i uz glazbenu pratnju Slavice Serenčeš. (Vi. M. • Snimila: I. Herceg)



OLTARNE SKULPTURE POŽEŠKE KATEDRALE VRAĆENE S RESTAURIRANJA I KONZERVIRANJA

Dogodine obnova oltarne pale Sv. Terezije Avilske

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković



Gotovo pet godina trebalo je stručnjacima za mukotrpan postupak konzervacije i restauracije dvometarskih skulptura anđela i svetaca iz unutrašnjosti barokne požeške katedrale. Ništa manje zahtjevnja i delikatna nije bila ni njihova montaža na monumentalni kasnobarokni oltar koji potječe iz razdoblja kada je crkva dovršena i posvećena, iz 1763. godine.



Raskošna propovjedaonica

Dojmu koji ostavlja kasnobarokna oltarna kompozicija pridonosi i propovjedaonica, smještena na sjevernome zidu, iako je drugačije stilski određena. Izrazito raskošna, s bitno naglašenijom ornamentikom od one oltarne, krasi je mnoštvo izbrazdanih pozlaćenih površina u rokoko maniri na kojima se lomi i zrcali svjetlost.

Stilski su joj srodna i dva bočna oltara, i to na sjevernoj strani onaj sv. Ivana Nepomuka te na južnoj oltar sv. Mihovila. Za razliku od glavnoga oltara, nemaju naglasak na arhitekturnom elementu, već su građeni poput raskošnih okvira dviju oltarnih slika, naglašavaju slikovit dojam cjeline. Majstori koji su izradili propovjedaonicu i bočne oltare nisu poznati.

Temeljita obnova

„Uistinu je riječ o tehnički vrlo zahtjevnom postupku jer se skulpturu po skulpturu mora podići na 12 metara visine i vratiti na njihova nekadašnja mjesta na oltarnoj konstrukciji. Potrebna je iznimna pažnja da se izbjegnu i najmanja oštećenja jer su vrlo vrijedne, a i sama obnova bila je iznimno temeljita. Dobar je dio skulptura rastavljen pa dijelove montiramo i učvršćujemo na licu mjesta“, ističe mladi stručnjak Hrvoje Gregurić, restaurator i konzervator pri Akademiji likovnih umjetnosti iz Zagreba.

Same skulpture i drveni kasnobarokni oltar monumentalnih dimenzija, osobni dar graditelja crkve biskupa Franje Thauszyja, bili su u dotrajalom i krajnje lošem stanju koje je čak i nakon istražnih sondiranja iznenadilo i same stručnjake.

Narušena statika baze oltara

„Istraživanja i sonde nisu ukazivale da će biti takvih problema, no ispod stoljetnih slojeva boje i premaza drvo je bilo trulo. Uz to, veliku štetu nanijele su i nestručne intervencije tijekom minula vremena pa je posla uistinu bilo jako puno. Ono što je bilo najopasnije jest narušena statika baze oltara, no, nasreću, lani smo to otkrili i na vrijeme ga učvrstili“, istaknula je voditeljica restauratorskih radova Gorana Grim Hundić, iskusna stručnjakinja, dodajući kako su teške dvometarske skulpture veliko opterećenje koje može izdržati samo čvrst i stabilan oltar.

Posebno lijepe sv. Franciska i sv. Klara

Ukupno je vraćeno šest skulptura anđela i svetaca među kojima posebnu pozornost ljepotom, vrsnošću izrade i veličinom plijene kipovi sv. Franciske Rimske te sv. Klare, sve radovi nepoznatih, najvjerojatnije talijanskih majstora. U svojoj ravnomjernoj bijeloj polikromiji, skulpture ovih dviju svetih redovnica bočno su smještene uz oltarnu palu, lijevo sv. Klara sa zlatnom monstrancom u ruci i desno sv. Franciska s velikim pozlaćenim križem u naručju. Istom se bjelinom ističu i anđeli adoranti na bočnim prolazima uz oltar te još jedan par anđela u vršnoj kom-

poziciji oltara. Oblikovno, oltarni su anđeli veoma slični kipovima anđela na pročelju katedrale pa struka smatra kako njihovu izradu najvjerojatnije potpisuje isti majstor.

Dojmljiv prikaz Božjega oka

U zaključni dio oltara s dekorativnim motivom rasprostrte draperije na vrhu obuhvaćene krunom vraćen je i obnovljeni okulus s gloriolom sunčevih zraka koje se probijaju iz vijenca oblaka. Dojmljivosti prikaza Božjega Oka Svevidećeg pridonosi i impozantnost njegovih dimenzija – promjera čak 2,30 metara. Stupnjevani niz pozlaćenih kapitela usmjerava Oko prema oltarnoj pali sv. Terezije u samome oltarnom središtu.

Inače, sam glavni oltar izrađen je od štukomramora, odlikuju ga jednostavne linije i vrlo profinjena, gotovo suzdržana ornamentika.

Bočni krajevi oltara određeni su parom stupova i pilastrima zalomljenim u prostor, a njihova gradacija u dubinu opet naglašava središnje polje s dominantnom slikanom palom.

Kao i dosadašnje radove na obnovi unutrašnjosti katedrale, i ove je financirala Požeška biskupija uz potporu Ministarstva kulture koje bi dogodine trebalo osigurati i sredstva potrebna za restauraciju autentične barokne oltarne pale sv. Terezije Avilske, naslovnice oltara i katedrale. To bi uvelike, smatraju stručnjaci, pridonijelo nesvakidašnjoj skladnosti arhitektonskih i kolorističkih rješenja koja krasi ovaj oltar. U prilično lošem stanju pa bi i ona, kao i obnovljene skulpture, trebala ponovno zasjati bezvremenom ljepotom u oltarnom spektaklu požeške katedralne crkve vrativši ga onamo gdje je i pripadao – u same vrhunce europske barokne sakralne umjetnosti.



NEVIO BERDI – KAPETAN NK SLAVONIJE I JEDAN OD NAJBOLJIH POŽEŠKIH SPORTAŠA

»Odlasci na mise i susreti sa župnikom izgradili su me kao osobu«



Sadašnji kapetan NK Slavonije Nevio Berdi ima 33 godine, u njegovim je nogama mnogo utakmica, no, kako sam kaže, ne razmišlja još o povlačenju sa zelenoga travnjaka i igrat će dokle god mu to zdravlje bude dopuštalo. O svojoj bogatoj karijeri, obitelji i životnim opredjeljenjima rado je progovorio za naš list.



Vjera i sport trebali bi biti važni u životu mladih

Sport i vjera važne su odrednice u životu Nevija Berdija, a on se nada da će tako biti i u životu njegove djece. – Vjera je uvijek bila prisutna u mom životu i pomogla mi je da postanem miran, strpljiv i staložen. Stoga ćemo suprug i ja našu djecu odgajati u kršćanskom duhu jer želimo da budu dobri ljudi. Djecu ću pokušati usmjeriti da se bave nekim sportom, a to bih savjetovao i svim mladima. Mislim da sport pomaže u izgradnji čovjeka jer mu usadjuje radne navike s jedne strane, a s druge ih uklanja s ulice i od raznih poroka kao što su piće, droga ili beskorisno sjedenje u kafićima – istaknuo je na kraju Nevio Berdi.

Član mlade hrvatske reprezentacije

– Otac Stjepan također je bio nogometaš, požeska je legenda, pa smo pretpostavljam stariji brat Denis i ja 'pokupili' nešto gena od njega i nastavili njegovim stopama. Već sa sedam godina, kao učenik Osnovne škole Dobriše Cesarića, počeo sam trenirati nogomet, a potom sam prošao kroz sve kategorije NK Slavonije. Jednog dana po mene je u Slavoniju došao pokojni Spajić i odveo me u Hrvatski dragovoljac koji je tada igrao u Prvoj hrvatskoj nogometnoj ligi. Igrao sam s njima dvije godine i u tom razdoblju sam postao član hrvatske mlade nogometne reprezentacije. Odigrao sam tri službene kvalifikacijske utakmice, u Irskoj, Slovačkoj i Poljskoj – prisjetio se Nevio.

– Nakon dvije godine igranja u Hrvatskom dragovoljcu nogometna karijera je Nevija odvela u Croatiju iz Sesveta gdje je također igrao dvije godine. Potom se odlučio vratiti u Slavoniju. – Bilo mi je dosta lutanja i takvog sportskog života, odlučio sam se vratiti kući i baviti se amaterski nogometom, naći posao i postati obiteljski čovjek. No, nakon godinu dana igranja u Slavoniji, došli su po mene iz Kamen Ingrad i tako sam opet završio u Prvoj nogometnoj ligi – dodao je Nevio.

Najbolji sportaš Požege 1997. godine

Nakon što se Kamen Ingrad raspao, Nevio Berdi se ponovo vratio u NK Slavoniju, a iz bogate nogometne karijere kroz smijeh ističe, kako kaže, 'korejsku epizodu'. – U Koreji sam bio mjesec dana. Gledali su me na pripremama i potom kontaktirali za jedan klub. Trenirao sam s njima, ali se nisam uspio naviknuti na onu hranu. Smršavio sam... i tako je ta epizoda završila – pričao je Nevio kratko svoj boravak u dalekoj Koreji. Iako je tijekom karijere bilo i neugodnih situacija, lom noge i pauziranje od godinu dana, uz nogomet ga ipak vežu lijepe uspomene a to su putovanja i mnogi prijatelji koje je stekao igrajući ga. Bilo je, naravno, i mnogo priznanja koja sada krasi vitrine i zidove u obiteljskoj kući. – Igrao sam i mali nogomet. Na razini Požege bio sam najbolji igrač lige dva puta, ali od svih priznanja najdraže mi je ono iz 1997. godine kada sam proglašen najboljim sportašem Požege – istaknuo je Nevio.

Obitelj treba što više biti zajedno

Po struci elektrotehničar, Nevio se prije četiri godine zaposlio u Tekiji gdje i sada



radi. U međuvremenu se i oženio, a on i supruga Anita, inače zaposlena u Kutjevu d.d., roditelji su dviju kćeri.

– Mislim da svaka obitelj treba što više vremena provoditi zajedno i zato mi sada dosta teško pada kada vikendom igramo utakmicu negdje izvan grada i kad moram putovati. Tu odsutnost nastojim obitelji nadoknaditi u slobodno vrijeme kada svi zajedno rado prošetamo gradom – kaže Nevio. Osim toga, dodao je, on i supruga, kad god to njemu obveze dopuste, zajedno odu na misu. Kao stanovnik župe sv. Leopolda Mandića to je činio još kao dijete. – Iz toga vremena pamtim msgr. Vjekoslava Marića koji je prema meni bio iznimno fin. U nas djecu koja smo dolazili u crkvu nastojao je usaditi one najbolje ljudske osobine i mislim da su me ti odlasci na mise i susreti s njim u dobrom dijelu izgradili kao osobu. I kasnije, kada sam odrastao, njegove su me propovijedi duhovno oplemenjivale, a posebno pamtim kako je često ponavljao da su svi ljudi pred Bogom jednaki, bez obzira na to koje su boje kože ili vjere. Žao mi je što nisam bio u mogućnosti otići na proslavu 60 godina njegova misništva jer je on svećenik koji je i u materijalnom i duhovnom smislu mnogo učinio i za našu župu, a i šire – kazao je Nevio.



Ukorak s liturgijskim vremenom



Piše: fra Zlatko Papac

32. NEDJELJA KROZ GODINU

Ovim brojem *Zajedništva* završavamo jednu crkvenu godinu i počinjemo drugu. Svršetak jedne godine – i početak druge – u svetim je tekstovima svečano istaknut i naglašen. Može se uspoređivati s najdražim danima i blagdanima – Božićem, Uskrsom, Duhovima... Poruka današnje nedjelje otvara se čudesno-divnim odlomkom *Knjige Mudrosti*. Trebalo bi ovaj odlomak učiti naizust, i često ga ponavljati. Barem zapamtimo: Bog-Mudrost **hodi naokolo i traži sebi dostojne**. Jesam

li i ja, jesi li ti, među traženima? Ili sam daleko od Njega-Mudrosti?

Divno se na to nadovezuje poruka *Prve poslanice Solunjanima* kojom Pavao pozdravlja Europu i njezine stanovnike. Nakon pozdrava, usrećuje Solunjanima – i sve svoje čitatelje – viješću o preminulima koji nisu nestali niti prestali postojati. Oni su u novom Božjem svijetu. Na svršetku vremena svi će se sabrati pred sudištem Isusa Krista: jedni s Kristove desne, drugi s njegove lijeve strane. I ta razdijelje-

nost ostat će za vijeke vjekovâ. Sudbonosno je pitanje pred svakim čovjekom: na kojoj će strani biti ja? Moja rodbina i moji suvremenici? O tome i sâmi odlučujemo – ovdje i sada – na staroj zemlji, i u svome vremenu! Evandeoski odlomak budi u nama želju da na kraju života i vremena budemo svečani; i svečano odjeveni svetošću milosti. Tako ćemo dostojno dočekati Gospodina i Gospodara povijesti koji će nas uvesti u svijet blaženosti. Sretan put u taj novi Božji svijet!

33. NEDJELJA KROZ GODINU

Ova nam nedjelja predstavlja divno ljudsko-povijesno čudo i sadržaj: **ženu vrsnu**. Na njezinu je liku smisao i čar ženskoga bića, čiji opis u ovom odlomku zaustavlja svačiji pogled i misli. Njezin lik ima trajnost vječnosti – i putokaz je u novi Božji svijet. Ona je uzor svakome i svima: kakvi trebamo biti. U isto je vrijeme i usrećuje ukućane i siromahe! Žena vrsna – vječnost je u vremenu i nebo na zemlji! Ona je doista u punom smislu riječi – nebesko biće posred zemaljske stvarnosti! Želja vrsna – slika je budućnosti, želja u sadašnjosti i početak vječnosti u vremenu. Čitajte njezin opis sabrano i lagano, sami i zajedno!

Odlomak *Poslanice Solunjanima* vodi nas na kraj svih krajevâ – u svečani finale na svršetku života i povijesti. Ovdje i sada – od stvaranja, pa do Sudnjega dana – sve se odvija pod predznakom **muke i nevolje**. Samo se zamislite u času smrti koja

neminovno stiže. Pred tom se ozbiljnošću nikome ne pjeva, a prestaje i vrijeme za igru. Tamo i tada – otvaraju se ozbiljna i sudbonosna vrata kroz koja svatko mora izići s ovoga svijeta da bi ušao u novi svijet. Ozbiljnost smrti zaustavlja svačiji dah. Povijest zna samo dvojicu velikana koji su smrt dočekali s osmijehom i pjesmom: sv. Franjo Asiški i sv. Antun Padovanski. Mnogi su odlazili plačući, a još rasplakani ostali su oni uz njih. Smrt doista zaustavlja svačije riječi, čak i misli!

Evandjelje nas vodi u svečani finale sve ljudske povijesti – pred sudište nakon

kojega je vječnost. Svakome i svima stići će Gospodar i zatražiti račun o životu. Na temelju života u vremenu, svatko će stići u svoju vječnost – onu za koju je živio: blaženu ili prokletu. Gospodin će samo potvrditi naš izbor i odluku. Suditi će nam onakvima kakve nas uhvati u času smrti. Na času se smrti ništa ne mijenja. Svatko sâm odlučuje, sada i ovdje, kamo će stići. Bog samo potvrđuje naš izbor. Koje li ozbiljnosti pred nama? Svatko sebe vodi i nosi u vječnost. Što tko izabere, to će i posjedovati u vijeke vjekovâ.

POSLEDNJA NEDJELJA KROZ GODINU

Stigli smo svršetku i ove godine. A to je odmah putokaz i potvrda da ćemo stići i do posljednje godine svoga zemaljskog života. Prisjetimo se samo! Jednom smo stvoreni i pozvani u život. Dok živimo, odlučujemo i mi o vječnosti. Kad stignemo kraju, prestaje mogućnost odlučivanja i biranja. A što smo – **živeći** – izabrali, bit će potvrđeno s najvišega mjesta. Nakon toga – vječnost! Ovdje i sada Bog je zauzet i zabrinut za svakoga i za sve – kao i svaki pastir za svoje stado, i za svaku svoju ovcu.

Pavao to tumači Uskrsnućem Isusa Krista, koje je svepovijesni događaj. Sadržaj i punina svih zbivanja. Krist je k nama, na našu zemlju, stigao: da bi nam komunicirao-darovao svoju kraljevsku čast. Zastanimo pred tom svečanošću! Bog došao,

da nas **oboži** – učini sinovima i kćerima Božjim. To je vrh vrhovâ našega života. Proigramo li to, bolje bi bilo da se ni rodili nismo. A doprinesemo li da se na naš ljudski život nakalami nebesko-božanska stvarnost, stigli smo do zenitne točke postojanja. Tome smjera sav naš život i sva zemaljska povijest.

Evandjelje je najsvečaniji finale-završetak ljudske i svemirske povijesti. Svezemaljski i svepovijesni događaj! A koje li ozbiljnosti i svečanosti? Ne za-

boravljajmo ni to: da i mi – zajedno sa Stvoriteljem i Bogom – sustvaramo svoju budućnost i vječnost. Koje li ozbiljne svečanosti i svečane ozbiljnosti? Bog nas je stvorio da mu budemo suradnici-stvoritelji svoga neba i svoje buduće sreće! On nas je stvorio u pravcu i s ciljem naše nebeske blaženosti! Mi to, nažalost, možemo i proigrati. Srećom – možemo i ostvariti! Ozbiljno prihvatimo životnu šansu, i budimo hodočasnici u buduću nebeski svijet!



PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Svršetak prošle crkvene godine bijaše divan i svečan. Isto je tako i početak nove godine čaran i čudesan. Prvu stranicu i prvi proglas u Novoj godini piše Izaija prorok. Odmah nam kazuje tko smo i čiji smo. Nismo od sebe, nego smo stvoreni. A Stvoritelj je Bog. Čujmo samo prvu vijest i proglas nove crkvene godine: **Ti si, Gospodine, Otac naš, Otkupitelj naš**. Druga je vijest naše ljudsko pitanje: **Zašto, Gospodine, zašto nas puštaš da tvojim putovima lutamo?** Koliki će početi i ovu godinu, a da se Boga nisu ni sjetili, a kamo li da su se još i zaustavili pred darom života? Koliki ne će nikada čuti da ih je Bog želio i stvorio? A onda i poslao u život da svatko pokaže i dokaže tko je i kakav je. Jesam li spreman: zaustaviti se pred sobom i iščitati sadržaj i zadaću života?

To se ne može samo svojim silama. Božji je to dar! Zato Pavao odmah na početku svakome i svima želi: **Milost i mir od Boga, Oca našega i Gospodina Isusa Krista!** Bog nas nije samo stvorio i poslao u svijet. On nam je dao i svoga Sina da nam bude Učiteljem i Spasiteljem. Bez njega naprosto niti znademo istinu o sebi, niti otkrivamo cilj i smisao života. Zato nas liturgija odmah na početku uči: tko smo i od kuda dođosmo na ovaj svijet. Naš nas je Stvoritelj poslao u ovaj svijet da pokažemo i dokažemo:

da od Boga dolazimo i da k Bogu u ovom svijetu idemo. Tu nam čudesnu stvarnost kazuju i potvrđuju nebesnici koje nazivamo svetima!

Zato nas prve evangeoske riječi ove godine potiču i uče: **Pazite! Bdižite jer ne znate kada je čas.** Koje li ozbiljnosti odmah na početku nove crkvene godine? K nama je na putu – kao božanski hodočasnik – sâm Gospodin. A jer nitko od nas ne zna kad će On stići, nema druga puta nego bdjeti – i biti spreman za susret s njim – u svako doba. Životno je pitanje: hoću li ga dočekati živ ili mrtav? Hoću li svoj život provoditi u podneblju milosti i svetosti, ili ću krenuti putem zla i grijeha? Koliki su zauvijek zaspali-umrli u zlu i grijehu? Koliki su na životnom putu proigrali svoju ljudsku i kršćansku čast i dostojanstvo? Koliki nisu sačuvali krsnu svetost, ni ulaznicu za nebeski svijet? Kako li je svet i divan poziv: **Bdižite!** Jer - kakvim me zateče, tako će me suditi – veli prastara kršćanska mudrost.



DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Današnji Izaijin tekst trebali bi mnogi kršćani znati naizust: **Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš.** Zar tuge i žalosti nema i previše u našem kraju, i u cijelom svijetu? Kad bismo počeli tješiti jedni druge; kad bismo tuđe brige shvatili kao svoje, nastala bi nova vremena u našem podneblju. Naš bi život postao potpora drugima. Zar nismo i poslani u svoj svijet da budemo oslonac i pomoć drugima? Izaija nastavlja: **Pripravite put Gospodinu u pustinji.** Pustinja je ovaj život i povijest ljudi na zemlji. Ne bude li u toj pustinji Isusa Krista, ona će biti još jadnija i žalosnija. Treći dio Izaijine budnice glasi: **Na visoku se uspi gori, blagovjesnice sionska!** Ta visoka gora jest kršćaninov neporočan i svet život. Samo se sjetite sv. Franje, sv. Antuna, sv. Terezije, sv. Alojzija Stepin-

ca... Sâm spomen njihovih imenâ vodi nas u nebeski dvor, gdje bismo se morali naći svi jer smo tamo pozvani i za nebo izabrani. Došašće je ozbiljno vrijeme. Upitajmo se odmah na početku: jesmo li na pravome putu? Čeznemo li za nebeskim svijetom? Još važnije: Živimo li za nebo?

Apostol nas uči da se ne igramo. Kad smo na Božjem putu, i kad smo Gospodinovi, mi smo sretnici. Krenemo li drugim putem, već smo proigrali i izgubili sebe i svoju sreću. Dan Gospodnji neminovno dolazi, a to je dan naše smrti. Hoću li tada biti nebeski ili zauvijek ostati bez neba i nebeskoga svijeta? Ozbiljnijeg pitanja i nema ni za mene, ni sa suvremenike.

Evangelje nas podsjeća na dva različita poslanja. K nama su poslani toliki Božji poslanici: roditelji, braća i sestre, susjedi i kršćani svih dobi i zanimanja... Osim njih, k nama je poslan, i k nama je došao, sâm Bog u Isusu Kristu. Sva ta neprebrojiva poslanstva žele nas pozvati u novi Božji svijet. I u nama učvrstiti želju: da bez Boga ne možemo nikako ostvariti sebe. A Isus Krist dolazi da nam bude učiteljem i suputnikom. I ne samo to! Sebe nam je ostavio u sakramentima. Na svršetku će biti i Sucem našega života.

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Izaijin tekst nam oslikava Isusa iz Nazareta sedam punih stoljećâ prije Isusova ulaska i dolaska u naš zemaljsko-ljudski svijet. U isto je vrijeme ovo i najsvečaniji opis svakog kršćanina i kršćanke. Istina! Samo je Isus mogao suvereno za sebe reći: **Duh Gospodnji na meni je jer me Gospodin pomaza!** No, i svaki su kršćanin i kršćanka pomazani Duhom na krštenju i na potvrdi. Ipak! Razlika je do neba! Isus je bio – i ostao – pun Duha! A ti i ja? Proigramo svoju svetost i sve dalje odmičemo od Duhova svijeta. A najdivnije je Duhovo djelo u pojedincu i u zajednici Crkve: što nas Bog zahvatom Duha **odjenu haljinom spasenja.** I ako je izgubimo, ona će biti čar u nebeskom svijetu. A sada se u nama očituje nebeskom radošću. Sveci bijahu pravi glasnici radosti; stvaratelji radosnog svijeta oko sebe? Na put svetosti stavljeni

smo i mi na krštenju! Jesmo li glasnici i donositelji radosti?

I evo nas u prvom novozavjetnom spisu Europi i Europljanima. Što je drugo Pavao – i preko njega Duh Sveti – mogao doviknuti Europi, nego: **Braćo! Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte!** Radost, molitva i zahvalnost – tri su stožera na kojima stoji kršćanstvo i stoji crkva. I želiš li se naći u svijetu radosti, molitve i zahvalnosti, onda dođi među kršćane! Takvi su bili na početku kršćanske povijesti, takvi trebaju ostati na svome životnom putu, i samo takvi mogu stići u nebo! A da bi u tom bili i opstali, ne smiju se udaljiti od Boga i Božjega svijeta. Sudbonosna je Pavlova riječ: **Duha ne trnite, proroštva ne prezirite!** Drugim riječima: Budite i ostanite oni, koji jeste – Duhovi ljudi! Posvećeni! Sveti!

A što to znači, kazuje nam početak evanđelja. Pred nama je Ivan Krstitelj, Duhom Svetim posvećen. Čitajte opis njegova života i životnog zadatka na početku današnjeg evanđelja. Bio je izazov svome narodu i svome vremenu. Stoga k njemu dolazahu starozavjetni svećenici i izaslanici farizejâ. Dolazimo i mi danas da Ivana pitamo o cilju i smislu života. Budemo li ga slušali, spasit ćemo sebe i bit ćemo poziv mnogima oko sebe.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Evo nas pred vratima Božića; pred blagdanom i događajem, koji je oblikovao dušu i srce naroda hrvatskog. Nijedan se dan ni događaj nije udomio u hrvatskome narodu, niti je ijedan blagdan tako oblikovao srce i dušu hrvatskog naroda kao Božić. A preludij u božićno ozračje pod hrvatskim suncem bijaše vrijeme i čas Davidove povijesti. Kralj David je zaželio sagraditi Bogu kuću, dom. Tu plemenitu kraljevu želju ostvaruje i nadmašuje sâm Bog. Umjesto da čovjek Bogu gradi kući, Bog je gradi u čovjeku i ljudima. Zar ne postadosmo na krštenju sveti – kuća Božja? A ostadosmo li što na krštenju postadosmo? Ima li još

Bog u nama – i među nama – mjesta? Ili smo se od Boga udaljili; i Bogu postali strancima?

Na divni Samuelov tekst nadovezan je tekst *Poslanice Rimljanima* o **objavljenju Otajstva prešućenog drevnim vremenima.** Otkuda nama milost da živimo u vremenima objave ovog otajstva? Kad ćemo shvatiti sreću vremena i svoga postojanja u *Novome zavjetu*, u vremenima svete Crkve? Nije li pravo čudo što po sakramentima dotičemo nebeski svijet, a životom se vezujemo samo uz zemlju – daleko od neba i nebeskoga svijeta?

Evangelje čudesnom jednostavnošću opisuje Božić u vremenu i na zemlji. Je-

dinstveni događaj svijeta i povijesti – veći i divniji od stvaranja svijeta. Utjelovljenje Sina Božjega, i njegov ulazak u stvoreni svijet – najveće je čudo i događaj povijesti. A opis tog događaja u Lukinu evanđelju razumije i malo dijete. Bog među nama postaje Malen da bismo učili biti u njegovoj blizini bez straha. Postaje čovjekom da bi nam rekao pravu istinu o čovjeku! Ulaži u našu povijest da nam objavi smisao i sadržaj povijesti. Sâm Događaj – Utjelovljenje Sina Božjega – dogodio se uz pristanak Djevice Marije. Na istom djelu surađivahu Bog i Marija. Bog postade čovjekom! Bog uđe u naš ljudski svijet! Bog postade Stanovnikom naše zemlje i povijesti. To je smisao i čar Božića! Što drugo pred tim čudom, nego čestitati jedni drugima – nazivajući se sretnicima. K nama je – kao Čovjek – stigao Bog! Radujmo se! Svakome i svima – sretan Božić! Djeci i starijima; zdravima i bolesnim – svijetu čitavu – sretan Božić!

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom



Peto dijete obitelji Hajdinović u Novskoj

Biskup Antun Škvorčević predvodio je 9. srpnja na spomendan bl. Marije Propetog Isusa Petković euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Luke Evanđelista u Novskoj tijekom kojega je krstio Mariju, peto dijete u obitelji Marija i Snježane Hajdinović. Na slavlju su sudjelovale i sestre iz Družbe kćeri milosrđa trećeg reda sv. Franje koje imaju svoj samostan i novicijat u Novskoj, a koje slave spomendan svoje blažene utemeljiteljice.

Pozdravljajući nazočne biskup je istaknuo kako danas s vjerničkom zahvalnošću stojimo pred otajstvom Božjeg djelovanja, koje je ljubav bl. Marije Propetog Isusa Petković učinilo plodnom u služenju siromašnima, a ljubav roditelja Hajdinović učinilo plodnom u petom djetetu koje su prihvatili. Biskup je čestitao sestrama 45. obljetnicu prijelaza blažene Majke Marije od Propetog Isusa iz zemaljskog života u proslavu Božje vječnosti. Roditeljima male Marije zahvalio je što su svojim opredjeljenjem za peto dijete doprinijeli pobjedi života u Hrvatskoj. Po završetku euharistijskog slavlja biskup se susreo s obitelji Hajdinović, zadržao u razgovoru s njima te im uručio darove za djecu.



Deveto dijete obitelj Mišić u Požezi

U požeškoj župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića 10. srpnja biskup Antun Škvorčević krstio je Matiju, deveto dijete u obitelji Nedeljka i Mihaele Mišić. Pozdravljajući vjernike biskup je kazao kako se došao s njima radovati životu, zahvaliti za dar još jednog rođenog čovjeka i čestitati obitelji Mišić za ljubav i žrtvu kojom služi životu. Istaknuo je da to čini s dubokim poštovanjem prema roditeljima koji su primili deveto dijete i zbog razloga što nam nedavni popis pučanstva svjedoči da je život u Hrvatskoj na umaku. Pozvao je nazočne da mole kako bi bio kod nas prevladan negativan odnos prema životu. Biskup je u homiliji kazao da je Isus poznavalac ljudskog bića te zna da čovjek može istinski rasti na razini svoga duha i osobnosti kad bude zahvaćen Božjom riječju. Spomenuo je da obitelj Mišić nije dopustila da bude zavedena nekom kratkovidnom i sebičnom ljudskom riječju, nego je ostala vjerna Božjem naumu o braku te unatoč svemu prihvatila biti velikodušna suradnica života i tako Hrvatskoj dala najbolji doprinos za njezinu budućnost – dijete. Nakon euharistijskog slavlja biskup se zadržao u srdačnom razgovoru s obitelji Mišić, zanimajući se za ono što čine u svakodnevnom životu i odgoju djece.



Šesto dijete obitelji Bošnjak u Pod. Moslavini

U župi Rođenja Marijina u Podravskoj Moslavini biskup Antun Škvorčević predvodio je 27. kolovoza euharistijsko slavlje i krstio Pavla, šesto dijete u obitelji Miroslava i Ankice Bošnjak. Biskup je u pozdravu čestitao supružnicima Bošnjak što vjeruju životu i s velikom spremnošću na žrtvu primaju brojnu djecu. Istaknuo je da krštenje njihova djeteta slavimo u odjeku snažnog događaja u Voćinu i pred skori blagdan Zaštitnice njihove župe te kazao da je sastavni dio hrvatske duhovnosti, koja se tijekom trinaest stoljeća njeguje u marijanskim svetišlima, otvorenost prema životu. Izrazio je nadu da ta duhovnost neće nestati i da će u Hrvatskoj majčinstvo biti više cijenjeno. Dodao je kako je molitva moćno sredstvo kojim treba još snažnije nastupiti u Hrvatskoj da rođenja budu brojnija nego umiranja, potaknuvši vjernike da ustrajno mole za hrvatske obitelji kako bi u njima pobjeđivao život.

Nakon slavlja biskup je u župnoj kući primio obitelj Bošnjak i u razgovoru mogao osjetiti solidarnost kojom se njezini članovi uzajamno pomažu te ih je ohrabrio da s pouzdanjem u Boga nastoje oko onoga što je evanđeoski vrijedno i donosi radost. Pohvalio je sina Nikolu koji sviranjem na orguljama u župnoj crkvi prati liturgijsko pjevanje.



Šesto dijete obitelji Gegić i peto dijete obitelji Đekić u Đulovcu

U đulovačkoj župnoj crkvi biskup Antun Škvorčević krstio je 30. kolovoza Anđelka, šesto dijete u obitelji Josipa i Nade Gegić, i Mihaela, peto dijete u obitelji Franje i Sofije Đekić. Njima se pridružila i obitelj Rade i Deline Nikolić sa svojim drugim djetetom kćeri Antonelom. Na svetoj misi sudjelovale su mnoge obitelji s brojnom djecom, izražavajući tako svoju blizinu i solidarnost s obiteljima koje krste svoju djecu.

Na početku slavlja biskup je u pozdravu istaknuo značenje svakog rođenog djeteta u Hrvatskoj te je čestitao obiteljima na velikodušnom služenju životu. U homiliji podsjetio je na riječi sv. Pavla upućene Solunjanima da ne budu ljudi tame, nego svjetla, da ne spavaju, nego bdiju i trijezni budu.

Istaknuo je da se sve te Pavlove riječi u punom smislu mogu primijeniti na obitelji s brojnom djecom koje svojim opredjeljenjem za život svjedoče kako hode u svjetlu i kako su budne za najveće vrijednosti našeg postojanja. Potaknuo je roditelje da odgoje djecu tako da ona budu trajno ukorijenjena u Isusovo djelo ljubavi te dosegnu u njemu puninu života u vječnosti. Nakon euharistijskog slavlja biskup je u župnom domu primio obitelji Gegić i Đekić te se s njima zadržao u razgovoru i uručio im darove.

Osmo dijete obitelji Mirković u Bebrini

U župnoj crkvi sv. Marije Magdalene u Bebrini biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje 10. rujna i krstio Bernardu, osmo dijete u obitelji Josipa i Marije Mirković. Nakon pozdrava župnika Marijana Goleca biskup je u uvodnoj riječi kazao kako je krštenje osmog djeteta u ovoj bebrinskoj obitelji važan događaj na kojem želi osobno sudjelovati sa zahvalnošću i poštovanjem prema roditeljima te im čestitati za opredjeljenje kojim svjedoče o vrijednosti ljudskog života. U homiliji biskup je – tumačeći sveta čitanja – progovorio o čovjeku koji gradi na čvrstom životnom temelju kad se ponaša u skladu s Božjom riječju, odnosno dobro oblikovanom savješću.

Kazao je da obitelj Mirković, poslušna Božjem naumu o čovjeku, ne obazirući se na ljudske sudove i primajući osmo dijete, svjedoči tu čvrstinu. Pozvao je nazočne vjernike neka mole za obitelji u Hrvatskoj da one budu čvrste stanice crkvenog i društvenog života.

Nakon svete mise biskup se susreo s obitelji Mirković te im uz riječi ohrabrenja uručio pomoć Požeške biskupije koju redovito pruža ovakvim obiteljima.



Peto dijete obitelji Valčić u St. Petrovu Selu

U župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu biskup Antun Škvorčević krstio je 11. rujna Izabelu, peto dijete u obitelji Mirka i Ljubice Valčić. Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo kako je znakovito ovo krštenje u rodnoj župi službenice Božje s. Jule Ivanišević u pripravi za slavlje njezine beatifikacije zajedno s drugim Drinskim mučenicama.

– Ona nas podsjeća – kazao je biskup – da naše naravno rođenje nije konačno stanje jer u sakramentu svetog krštenja postajemo preporođeni, a u smrti konačno rođeni za život vječni. Istaknuo je kako je s. Jula svoj konačni rođendan za život zapečatila svojom mučeničkom krvlju. Njezinu je vjernost Bogu usporedio s vjernošću supružnika u braku koja u ljubavi postaje plodna novim životima. Povjerio je novoj blaženici da moli za supružnike i obitelji u svojoj rodnoj župi da ljubavlju pobijede ono što je protivno bračnom zajedništvu, a za bogoslove, đakonske kandidate da moli vjernost na putu kojim su krenuli.

Biskup se nakon misnog slavlja sastao s obitelji Valčić, upoznao se s njezinim članovima i dječjim školskim brigama te im je uručio pomoć Požeške biskupije.



Četvrto i peto dijete obitelji Ralošić u Novoj Kapeli

U župnoj crkvi u Novoj Kapeli za vrijeme euharistijskog slavlja 18. rujna biskup Antun Škvorčević krstio je Luku i Emu, četvrto i peto dijete u obitelji Mate i Štefice Ralošić. Biskup je podsjetio kako redovito nastoji doći krstiti peto i svako sljedeće dijete u pojedinoj obitelji da bi joj na taj način iskazao zahvalnost i poštovanje za njezino velikodušno služenje životu. Čestitao je supružnicima Ralošić što na najbolji način daju doprinos hrvatskom društvu i Crkvi. Pozvao je sve nazočne da mole za hrvatske obitelji, osobito one koji su u poteškoćama zbog gospodarskih ili kojih drugih razloga.

U homiliji je biskup među ostalim rekao kako Isus u evanđelju postavlja važno pitanje ljudskoga rada i pravedne plaće koja se redovito ravna po načelu uzajamnosti te se radniku daje ono što je zaradio. Ali, dodao je biskup, Isus upozorava kako postoji pravednost ljubavi po kojoj Bog želi svakome dati ono što je za njegovo dobro te da pravednost uzajamnosti bez pravednosti s naslova ljubavi, osobito kad netko ostane bez radnog mjesta, ne osigurava to dostojanstvo ljudske osobe. Biskup je zahvalio što supružnici Ralošić nisu sveli svoj brak isključivo na gospodarski račun, nego s naslova ljubavi primaju brojnu djecu, svjesni da su ona bogatstvo koje ne smije ovisiti o gospodarskim razlozima.



Peto dijete obitelji Lašak u Vidovcima

Na euharistijskom slavlju u župi sv. Ivana Krstitelja u požeškom naselju Vidovcima 23. listopada biskup Antun Škvorčević krstio je Tomislava, peto dijete u obitelji Tomislava i Verice Lašak. Koncelebrirao je župnik Nedjeljko Androš i vicekancelar Goran Lukić. Biskup je u pozdravu iskazao zahvalnost i poštovanje obitelji Lašak za njezino velikodušno služenje životu. Čestitao je supružnicima što na najbolji način daju doprinos hrvatskom društvu i Crkvi. Tumačeći sveta čitanja biskup je u homiliji, među ostalim, rekao kako nam se iz dana u dan predstavlja samo zlo i kako se čini da u našem društvu nema ništa drugo. – Svjedoci smo minulih dana kako se to isto zbiva u Hrvatskom saboru. Zato sam radostan što u Hrvatskoj ima ovakvih kao što je obitelj Lašak, koja služi čovjeku i Hrvatskoj na najbolji mogući način, darujući mu u suradnji s Bogom plod svoje ljubavi, novog čovjeka – naglasio je biskup.

Protumačio je na temelju Božje riječi kako se samo kroz ljude koji ljube Boga i čovjeka mogu događati ozbiljni pomaci nabolje u nekom društvu. Potaknuo je nazočne da uz Božju pomoć oni budu takvi. Iza misnog slavlja biskup se susreo s obitelji Lašak te joj u razgovoru i daru iskazao pažnju i zahvalnost.



Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega • GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić • LEKTOR: Marina Čubrić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047 • ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega • Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Stihovi koji odišu snagom i vjerom u Boga

Piše i snimila: Višnja Mikić



I kad misliš da šutim, ja ne šutim.

Skupljam rasute riječi u mislima i prostirem ih u pjesmama...

je i dalje, od Marije Bistrice do istočne Hrvatske. Neke su pjesme prevedene na engleski i objavljene u američkom časopisu *Sketchbook*, neke su prevedene na češki, a njezini haiku stihovi na engleski, japanski i talijanski jezik. Stihovima i prozom javljala se u brojnim katoličkim časopisima: *Veritasu*, *Malom koncilu*, *Danici*. Članica je Matice hrvatske te Udruge stvaratelja u kulturi grada Nova Gradiška i Književno-likovnog društva Rešetari. Tijekom Domovinskog rata piše ratne i životne istinite priče i stihove. Javlja se tada i u zajedničkoj zbirci *I stihom je narod ratu prkosio*, zatim izdaje samostalnu zbirku o Domovinskom ratu *Pokošeni cvjetovi*.

Za svoj spisateljski rad dobila je brojne nagrade, među njima i Medalju grada Nova Gradiška. Više pjesama uglazbili su vlč. Perica Matanović, Emilio Kutleša i prof. Renata Grgić. U novije vrijeme okušala se i kao slikarica.

U svojim stihovima ili romanima piše o običnim, malim ljudima. Do susreta u vječnoj domovini, pjesnikinja ih vidi i opisuje kroz suze starice, strepnju supruge, osmijeh djeteta koje čeka tatu. Urednik zbirke *Pokošeni*

cvjetovi Matija Juraković, tadašnji novogradiški župnik, ističe kako Evičini stihovi i proza odišu snagom i vjerom u Boga jer bez Njega bi bilo nemoguće sve to izdržati, bez Njegove pomoći i zagovora Nebeske Majke.

– Sve činim iz osobnog zadovoljstva i Bogu na slavu – kaže ova jednostavna žena. Tako u jednoj pjesmi i moli:

Blagoslov Tvoj očima upijam.

Žedna sam Tvoga Evandjelja...

Ljepota duše u meni sja!

Bože, Tvoja sam i želim biti u milosti Tvojoi...

Ti si moj život!

Stihovi su to pjesme Novogradišćanke Evice Kraljić. Skromna umirovljenica, u 59. godini života, živi u obiteljskom okruženju, zaljubljena u svoj vrt i cvijeće, ali još više u stihove, ponajviše duhovnoga sadržaja. Godinama pretače svoje osjećaje u pjesme, samostalne ili zajedničke zbirke, priče, romane ...

Dan najčešće počinje svetom misom i molitvom, uz kućne poslove svakodnevno nađe vremena za poneki stih, kojim slavi Boga i njegovu ljubav za čovjeka.

Prva samostalna zbirka izlazi joj 1978. godine i od tada se nižu samostalne i zajedničke zbirke pjesama, susreti pjesnika širom Slavoni-



NIKOLA RADELIĆ IZ ŠTIVICE UŠAO U 105. GODINU ŽIVOTA

Do stotoga rođendana išao na mise biciklom ili pješice

Piše i snimila: Višnja Mikić



Nikola Radelić iz Štvice, svima znan kao „dida Mika“, rođen je davne 1907. godine. Odgajan u vjeri, tako je odgajao i svoje troje djece: sina i dvije kćeri. Život je bio tvrd, često neumoljiv, ali s vjerom u Boga sve je izdržao. Preživio je ovaj starac više ratova, teško mu je pao Drugi svjetski rat kad je kao domobran, pripadnik konjice, završio u karlovačkom zatvoru. Ali život je tekao dalje. Dida Mika je jedan od uteme-

ljitelja Dobrovoljnog vatrogasnog društva Štvice. Nakon što je njegovoj obitelji u požaru izgorjela staja, okupio je desetak spremnih ljudi i osnovali su DVD. Supruga mu je često prigovarala jer je zbog vatrogastva znao izbivati od kuće, ali on se opravdavao: „Pusti, ženo, to je za dobro svih, neću ja dok sam živ, samo ću do stote!“ I tako je i bilo. Dida Mika je bio vatrogasac preko 80 godina, a sada, poslije stote, počasni je član društva. Cijeloga života bio je veliki domoljub, a kao vjernik djecu je učio dobru, poštenju i radu. Sina je poticao na sviranje orgulja, bez obzira na to što je uvijek bilo puno posla na njivi. I uspio je. Njegov Emil orguljaš je u šti- vičkoj župnoj crkvi šezdesetak godina za što je od biskupa dr. Antuna Škvorčevića primio i biskupijsku plaketu zahvalnosti. Selo Štvice ima župnu crkvu i četiri lijepe kapele. O jednoj od njih dida Mika je sa svojom obitelji vodio brigu do 95. rođendana. I danas tu kapelu krasi kip sv. Antuna Padovanskog, kojemu se dida Mika moli od mladosti, a po njega je išao šezdesetih godina prošloga stoljeća u Sloveniju. Prvi put – naručiti ga, a drugi put po njega, i to vlakom, a od vlaka do sela

vozio je kip konjskom zapregom. Umatao ga u deku kako se kip ne bi od drndanja putem ošteto.

Pedesetih godina bio je često župnikov „osobni vozač“. Upregne konje, pa u župni dvor po župnika: po kiši, suncu, snijegu, vozio bi župnika gdje god je trebalo. Dida Mika je uvijek bio redovit na misama: do stotoga rođendana išao je bici-

klo ili pješice, a zadnjih nekoliko godina sve rjeđe. Naime, sluh ga je potpuno napustio, pa se ukućani boje kada ide sam cestom, a i sam je znao reći: „Ne daj, Bože, da nekom podletim pod auto, pa da ima sa mnom napasti.“ Bog je Nikoli podario troje djece, devetoro unučadi, 14 praunučadi i troje šukununučadi. Svi ga vole i posjećuju.

